

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.
ஸ்ரீ ம து ர க வி ய ழ் வ ா ர்
திருவாய்மலர்ந்தருளிய

கண்ணி நுண்சிறுத்தாம்பு.

இதற்கு ப்ரதிபதமும்,
ஸ்ரீ-உ-வே. பெரியவாச்சரன்பிள்ளை யருளிச்செய்த
வ்யாக்யாநமும்

பின்புள்ளாரருளிச்செய்த அரும்பதமும்
இவை,

வித்வான் - ஸ்ரீபெரும்பூதூர்

ஆசிரி - ராமாநுஜாசார்யரவர்களாலும்,
ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீபாததூனியாகிய

கா - ராமஸ்வாமிநாயுடு அவர்களாலும்
பலப்ரதிகளைக்கொண்டு பிழையறப்பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீ-உ-வே-திருமலை-நல்லான்சக்ரவர்த்தி
நுஷ்ணமாசார்யரவர்கள்

திருவடிசம்பந்தியும்,

பரசமயகோளரியாகிய

ஸ்ரீகான்-முடிச்சூர்-அப்பாவுமுதலியாரவர்களால்
ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும்,

ராயப்பேட்டை:

ஸ்ரீமத்வரவரமுநீந்த்ரரை வாழ்த்துஞ்

சபையைச்சேர்ந்தவருமாகிய

ஸ்ரீ-ரா - ராமக்ருஷ்ணபிள்ளையவர்களால்,
சென்னை:

ஆதிகலாநிதி அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டன.

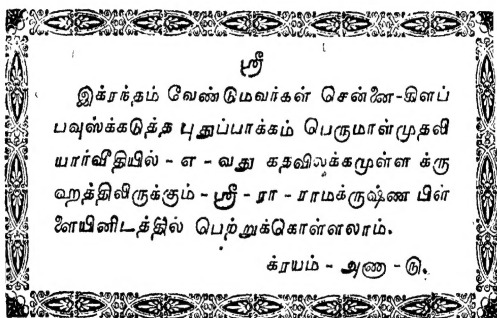
முதற்பதிப்பு—1800.

ஆழ்வார்திருவவதாரவருஷம்-சக-அக-க்குச்சரியான
ப்ரமாதிவருஷம் - சித்திநாமீ

1879.

Registered Copy right.

சுருத்திரம், இரத்திரம் - 100
 அருள்மொழி
 சுருத்திரம் - 100

ஸ்ரீ

இக்ரந்தம் வேண்டுமவர்கள் சென்னை-இளப்
 பவுஸ்க்கடுத்த புதுப்பாக்கம் பெருமாள்முதலி
 யார்விதியில் - எ - வது கதவிஸ்க்கமுள்ள க்ரு
 ஹத்திலிருக்கும் - ஸ்ரீ - ரா - ராமக்ருஷ்ண பிள்
 னேயினிடத்தில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

க்ரயம் - அணா - 10.

உ. வே. ஈ. நூலகத்திற்கு

-:அன்பளிப்பு:-

ஆராய்ச்சி அறிஞர்
 மயிலை.சீனி.வேங்கடசாமியன்
 பெயர்த்தியர்
 அழகம்மாள் சன்முகம்
 அன்புமணிகனபதி

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு.

ஸ வ்யாக்யாநமூன
தனியன்கள்.
மூலம்.

சுவிதிகவிடியாநாரஸாராஸாவதிஷ்டா
ஸிவமாநஜிசுமொம: | சுவியமணவஸா
தொகெஸெஷிபிபாசுவிநா ருபெயிபிவிஸூலா ||
அமிதவியஸுநரக்ய ருபெயிபிவிஸூலா ||
அபிசுநகஸு துநீசுநீகிபுநரக்ய ருபெயிபிவிஸூலா ||

வ்யாக்யாநம்.

(அவிதிதவிஷயாந்தரஇத்யாதி) இதில் “வேறெ
ன்றுநானறியேன்” என்று - ஆழ்வாரையொழிந்தவிஷய
ங்கள் அவிதிதங்களாயிருப்பாராய், “சடகோபா” என்னு
ந்திருநாமததையுடையான நம்மாழ்வாருடைய அதுபவ
பிரவாகரூபமான திருவாய்மொழியின் காமமேபோகமா
யிருக்குமவராய், அவ்வளவிலும் நில்லாதே அதுக்குமேலு
ம் அவர்வாத்ஸல்யாகிருணத்தாலுந்தோற்று, அவனாலே
“தம்மையடிமைகொள்ளும்சேஷி” என்றறுதியிட்டிருந்
தும் மதுரகவிகள், தந்நிஷ்டைடையுண்டாம்படி பென்று
ருகயத்திலே ஸாரதிஷ்டிதததாரகக் கடவொன்கிறது.

(அவிதிதவிஷயாந்தர:). ஆழ்வாரையொழிந்த வி
ஷயங்களிலே வ்யுத்தபத்திபண்ணி யறியா கொள்கிறது. “சி
ந்தமந்நெருள்நின்றிந்தத்தல்லா,” “மந்நெருள்நினைக்

காணுவே, ” “ ஹாவொநாநடுகு மஹுதி ” (ஹான்ஸ்ட்ரீ X பூ) என்னக்கடவதிறே. இங்கு, விஷயாந்தரங்களாகி
றது - பாப்டுக்கேட்குமிடமான பரவிஷயம், கூப்பிடுகே
ட்குமிடமான வ்யூஹவிஷயம், குதித்தவிடமான விபவ
விஷயம், வளைத்தவிடமான அந்தர்யாமிவிஷயம், ஊட்டு
மிடமான அர்ச்சாவதாரவிஷயம். எல்லாம்வகுத்த விடமா
ன ஆழ்வாரோ யாகையாலே, மற்றொருவிஷயங்களை யு மறி
யாதேயிருப்பர். “ அன்னையாயத்தனாய், ” “ ஸ்ராயபெ
வ ” (ஸ்ராயபெ) என்று - “ ஸமஸ்தஸாம்ஸாரிகவி
ஷய ஸுகங்களும் சடகோபாசார்யர் ” என்றறுதியிட்டு,
ததந்யங்களை யறியாதவரென்றுமாம்; ஆழ்வார் “ எல்லா
ங்கண்ணன் ” என்றிருக்குமாபோலே. “ கோயில்கொள்
தெய்வமெல்லாந்தொழுவைகுந்தங்கோயில்கொண்டகுட
க்கூத்தவம்மான்கோயில்கொண்டான்தனோடுமென்னெஞ்
சகம் ” என்றும், “ மொய்த்தேதினாமோதுதண்பாற்க
டலுளான், பைத்தேகடர்ப்பாம்பணநம்பரணை, வைத்தே
னமதியால் ” என்கையாலே “ அவனுக்கிடந்து மென்
னெஞ்சகலான் ” என்றும், “ உருப்பிணி நங்கையணிரெ
டுத்தோள் புணர்ந்தான் ” என்றும், “ எப்போது மென்னெ
ஞ்சந்துதிப்ப வள்ளையிருக்கின்றபிரான் ” என்றும், * கண்
கள் சிவந்தில் அப்படியே “ ஒருவனடியேனுள்ளான் ” என்
றும், “ திருப்பேர்நகரான் திருமாநிருஞ்சோலைப், பொருப்
பேயுறைகின்றபிரானின்னுவந், திருப்பேனென்றென்னெஞ்
சுநிறையப்புகுந்தான் ” என்றும், “ விண்மீதிருப்பாய் ” எ
ன்றிறவைந்தும் “ எனதானியுள்மீதாடி ” என்றும், தேவா
ர்கோலத்தொடு மானென்கிற தெய்வவுருவிலே இவர்
க்கெல்லா முண்டாகையாலே யவற்றையறியத் தேவையி
ல்லையிறே. பெரியவண்குருகூர்நகர் நம்பிக்காநுரியரா
கையாலேயாயிற்று கரியகோலத் திருவுருக்காண்பனென்
றதும். யத்வா, அனிதிவிஷயாந்தரஸ்டாரோ என்கை
யாலே - சடாரியைக்காட்டிலு மபியாமலிருப்பதான அந்
யவிஷயங்களை யுடையவொன்றிது. அதாவது - ஆ
ழ்வார்கழிக்குமது, இளந்தெய்வத்தையாயிற்று; இவர்க
ழிக்குமது. கழிபெருந்தெய்வமாய், கருந்தெய்வமுமான

கண்ணனுள் பெருந்தேவனையாயிற்று ; “ கட்டுண்ணப் பண்ணிய பெருமாயனென்னப்பனிலண்ணி ? ” என்று ரிதே. “ உன்னித்துமற்றொரு தெய்வந்தொழீள் ” “ ஒருமாதெய்வம் மற்றுடையமோயாமே ” “ தேவுமற்றறியேன் ” என்றாயிற்று இவர்கள் பேச்சிருப்பது. இப்படி ஆழ்வாரில் வபாவ்ருத்தராயிருக்கிற இவர், சடாரோருபநிஷதா முபகாநமாத்ர போகராகையாவது - நாட்டியல் வொழிந்து சடையோட்டினசடகோபன் மொழிபட்டோடும் கவியமுதமான யாழினிசைவேதத்தின் பண்ணார்பாடலின் அநுபவரஸஞ்ஞராய், “ பாவினின்னிசை பாடித்திரிவன், ” “ நானினுல்லவிற்பின்பமெய்தினேன், மேலினேனவன் பொன்னடிமெய்ம்பையே ” என்றிருக்கையென்றபடி. இத்தால் - “ அவரோபாதிபவீர்ஸம்பந்தமுடையது முத்தேய்யம் ” என்றாயிற்றிவர் விரும்புவது. அயித்தியிஷயாந்தரஸ்டாரோ என்று - ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தாஸ்யஞ்சொல்லிற்று; அபிசருணவஸாத் தேகசேஷி என்று - குணக்ருத்தாஸ்யமு முண்டென்கிறது. அபிச - கீழ்ச்சொன்னவளவன்றிக்கேபின்னையும். குணவஸாத் - தம்மையெழுதிக்கொள்ளுகையாலே ததேகசேஷியென்கிறது. குணவசாத் என்று - த்ருதியார்த்தே பஞ்சமியாய்க்கிடக்கிறது. “ ஆதலிலன்னை யாயத்தனையென்னை யாண்டிடுந்தன்மையான் சடகோபனென்னம்பியே ” என்றும், “ பயனன்றாகிலும் பாங்கலராகிலும் செயல்நன்றாகத் திருதிப்பணிகொள்வான் குயில்நின்றார்பொழில் சூழ்குருகூர்நம்பி ” என்று மதுஸந்தித்த வாத்ஸல்யாதி குண பூர்த்தியாலும் குணார்த்தாஸ்ய முபாகதராய் ததேகசேஷியாயிருப்பாராயிற்று. ஏவம்பூதரான (மதுரகவி) “ அண்ணிக்கு மமுதுறுமென்னுவுக்கே ” என்னும்படியான வாங்கமாதூர்பத்தை யுடையவர், (மமஹ்ருதயே) ரகவிநிஷ்டடையை யபேக்ஷிக்கிறவென்மநஸ்ஸிலே நிருந்துபட்டோலேகொண்ட நிலையோடே. (ஆவிரஸ்து) ஆவிர்ப்பவிக்கக்கடவர், ஸந்நிதாநம்பண்ணக்கடவர். இத்தால் - அநுகூலரான ஆசார்யபரதத்தார் ஆதரணியொன்னுமர்த்தஞ்சொல்லிற்றாயிற்று.....(க)

கண்ணி துண்சிறுத்தாம்பு.

மூலம்.

வேறொன்றுநானறியேன்வேதந்தமிழ்செய்த
மாறன்சடகோபன்வண்குருகூர் - ஏறெங்கள்
வாழ்வாமென்றேத்துமதுரகவியாரெம்மை
யாள்வாரவயோரன்.

வ்யாக்யாநம்.

(வேறொன்றும்நானறியேன்) ஆழ்வாரையொழி
|| தேவுமற்றறியாத மதுரகவிகள், நமக்குஸ்வரமியும்
ரக்ஷகருமவரோ யென்கிறது.

“ வேறொன்றுநானறியேன் வேதந்தமிழ்செய்த,
மாறன்சடகோபன்வண்குருகூரேறெங்கள்வாழ்வாம் ” எ
ன்னுமளவும் - மதுரகவிசொல்லையதுகரித்துச்சொன்னப
டி. மேல் - ஏவம்விதானவர் நமக்குசேஷியும்சரண்யரு
மென்கிறது. “ தேவுமற்றறியேன் ” என்றத்தை (வே
றொன்றுநானறியேனென்றது) “ மிக்கவேதியர் வேத
த்தினுட்பொருள் நிற்கப்பாடியென் னெஞ்சுணிந்துத்தின
ன் ” என்றத்தை (வேதந்தமிழ்செய்தவென்றது) “ கா
ரிமாறப்பிரான் ” “ சடகோபனென்னம்பி ” என்றத்
தை (மாறன்சடகோபனென்றது) “ பெரியவண்குரு
கூர்நகர்நம்பிக் காளுரியனாயடியேன் பெற்றநன்மையே ”
என்றத்தை (வண்குருகூரேறெங்கள் வாழ்வாமென்றது)
“ எழுமையு மெம்பிரான்நின்று தன்புகழேத்த வருளின
ன் ” என்றத்தை (ஏறெங்கள்வாழ்வாமென்றேத்துமெ
ன்றது) “ தென்குருகூர்நகர்நம்பிக்கன்புனய்மதுரகவி ”
என்றத்தை (வண்குருகூரேறெங்கள் வாழ்வாமென்றேத்
தும் மதுரகவியாரென்றது) “ என்னையாண்டிடுந்தன்
மையான் ” என்றத்தை (எம்மையாள்வாரென்றது) அ
வனையாளுகிறவராழ்வார், நம்மையாளுகிறவரிவர். அவ
ரோஅரண் - ரக்ஷ, “ சரண் ” என்றுபாடமானபோதும்-
ரக்ஷையென்றேஅர்த்தம். மதுரகவிகளுக்கு எல்லாமாழ்
வாரோயானுப்போலே, நமக்குஎல்லாம் மதுரககவி ளெ
ன்கிறது.(உ)

மதுரகவியாழ்வார்திருவழிகளேசரணம்.

கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு.

ப்ரதேஸும்.

[illegible]

கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு.

உஸ்ரூஸ்) என்று - நித்யஸத்வஸ்த்தர்க்கு பகவத்ப்ராப்தியை யுபதேசித்தானிறே ஸ்ரீபராசரபகவான். இந்தருஷிகளிற்காட்டில் ஆழ்வார்களுக்கு நெடுவாசியுண்டு, எங்ஙனேயென்னில்; வேததாத்பர்யமாய் உத்தமபுருஷார்த்தமான பகவத்ப்ராப்தியிலே நிஷ்ட்டராய், பிறர்க்குநுபதேசிக்குமிடத்திலும் சாஸ்த்ரஸித்தமான ஐஸ்வர்யாதிகளையும்த்யாஜ்யமாக வுபதேசிக்குமவர்களிறே. இவ்விஸக்ஷணபுருஷார்த்தத்தினுடைய காஷ்ட்டடையான ததீயசேஷத்வத்தளவிலே வரப்புருாரின்றார் ஸ்ரீமதுரகவிகள்.

இவர்க்கிவ்வேற்றம்வந்தபடி யெங்ஙனேயென்னில்; ஆழ்வார், “பொய்நின்றஞானம்” தொடங்கி, “அவாவற்று வீடுபெற்ற” என்னுமளவும் செல்வவறுபவித்தவிடத்தில் ஆழ்வார்தமக்குப் புருஷார்த்தகாஷ்ட்டடையாக அபிமதமான ததீயசேஷத்வத்தைப் பற்றுகிறார். “ஆசார்யருசி பரிக்ருஹீதரான அர்த்தமேஸாத்விகர்க்கு பரிக்ராஹ்யம்” என்னுமிடம் - மஹாபாரதஸாரமான ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமாத்யாயத்திலே சொல்லிற்றிறே; ஸ்ரீபிஷ்மர்பக்கலிலே ஸகலார்த்தங்களையும் குறைவறக்கேட்ட தர்மபுத்ரன், “இவர்தமக்குத்தேஸ்யமாக ஸ்வீகரித்ததத்த்வஹிதங்களே நமக்குத்தேஸ்யம்” என்றுரினைத்து, “கொயஸூயஸூரணாஹவதஃபரபொரிதஃ” (காஷ்ட்ஸூயஸூரணாஹவதஃபரபொரிதஃ) என்றுகேட்க, “ஊஷுரெஸூயஸூரணாஹவதஃபரபொரிதஃ” (ஊஷுரெஸூயஸூரணாஹவதஃபரபொரிதஃ) என்று - தன்னுடைய ருசிபரிக்ருஹீதமான அர்த்தத்தை யுபதேசித்தானிறே; த்ரிபுராதேவியானா, “ப்ரமாணப்ராபல்யத்தாலேயோ? எம்பெருமானேயாஸ்ரயணீயன்” என்றுநீங்கள்பற்றிற்று” என்ன, “அதுவொன்றுமன்று, எம்பெருமானார் “காஷ்சால்மூலையில் தேவதையை யாஸ்ரயித்தாசாஸில், அதுவேயெங்களுக்கு மாஸ்ரயணீயவஸ்துவாகக்கடவது” என்றான்; அந்தந்யாயத்தாலே, ஆழ்வார்தமக்கும் தஞ்சமாககினைத்திருக்கும் ததீய

ப்ரீதியோடே மீண்டானிறே. “நாஜிஞ்ஞதவாகெடிய” (ராஜ்யஞ்சகக்ஷயம்) “நாக்ஷயபொண்ணவமென ” (ரச க்ஷயைவஸி) என்கிறபடியே, உம்முடைய ரக்ஷணம்ப ண்ணுகையன்றிக்கே, உம்முடையராஜ்யத்தையும் ரக்ஷிக்க க்டலேன். எனக்குதாதர்த்தம்ஸ்வருபமானாலும் உம்மா லென்னே மீட்கவொண்ணுதுகாணும் “ஈஹம்வெவெவஸா மாம் ” (அஹம்வேதஸாம்) கடலுக்குக்கரை சேஷமாயிரு க்கச்செய்தேயும் கரையைநிக்ரமிக்கமாட்டாதிறேகடல்; ஆப்படியே “நீர்பெரியீர் ” என்னு, உம்மாலென்னேமிஞ் சவொண்ணுதுகாணும். “புதிஜாநாதி” (பூஜாநாதி) நானிப்படி ப்ரதிஜ்ஞையைப்பண்ணுகிறேன். “தெவீர ” (தேவீர) ஒருகோழைமுன்னேயோ நான் ப்ரதிஜ்ஞைபண் ணிற்று, ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணினால் அததைத்தலைக்கட்டித்த ரவல்ல ஆன்பின்னோத்தனமுடைய வும்முடையமுன்னே யன்றோ. “போஹுவம்” (பாஹுவம்) இப்படிசெய்திலேனு கில், உம்முடையஸந்தியில் வர்த்திக்கப்பெறாதொழிகை யுமன்றிகே, உம்முடையராஜ்யத்திலும் வர்த்திக்கப்பெ றாதவனாகிறேன், “வீரவொகலாக் ” (வீரவாக்) உம் மைமுடிசூடி யறுபவிக்கப்பாரித்து, அதுபெற்றதேபோன சக்ரவர்த்திபுக்க லோகம்புகுகிறேன், என்கிறபடியே நிர்ப் பந்தித்தடிமைசெய்கை யன்றியே, “சேஷியுகந்தவடிமை செய்வக்கடவன் ” என்னுமிடத்தை யறுஷ்டித்தார் ப்ரீப ரதாழ்வான்; தன்செல்லாமையைப்பாராதே, சேஷியினு டைய ஆதரத்தைப்பார்த்து, “ஆர-ரொஹாமஹு ஷ்டி ” (அஹம்ஹம்ஹுஷ்டி) என்று ப்ரீதியோடேமீண்டா னிறே ; இப்படி இருக்கிறஇவனையல்லதறியாதேபிருக்கை யாலே, பகவச்சேஷத்வகாஷ்ட்டையான ததியசேஷத்வத் தையறுஷ்டித்தான் ப்ரீசுத்தருக்கநாழ்வான்; “அஹதாநாது வகாவஹரதெநததாநவடி | ஸத்ருவ்வொநிக்ருஹத்ரு வ்வொநீதஃபுதிவஹஸ்யத ” (க்ஷுதாநாநவகலஹரதீந் சநாநஃ | ச்ருஷ்டாநித்யச்ருஷ்டாநீதஃநித்யுநித்ய) “அஹ

தா” (Xஞுதா) என்கிற வர்த்தமாநரித்தேசத்தாலே-
 போகிறவிடத்தில் தனக்கொருபிரயோஜனமுண்டாயாதல,
 இங்கே மாதாபிதாக்களைக்கேள்விகொள்ளுதல், பூர்வஜரா
 னபெருமானைக்கேள்விகொள்ளு மிவ்வளவுமின்றிக்கே, அ
 வனையொழிய ஜீவிக்கமாட்டாதபடியாலே போனானென்
 கை. “ஹிதாஹிதா” (ஹிதாஹிதா) யுதாஜித்தழைத்த
 தவனையாகையாலே, போக்கிலுத்தேஸ்யாதையுமவனுக்கு,
 இவனுக்கவனுத்தேஸ்யமாய்ப்போனானென்கை. “ஹிதா
 ந” (ஹிதாந) சக்ரவர்த்தியும்தஞ்சி, பெருமானும் ராஜ
 யத்தைப்பொகட்டுப்போய், இனையபெருமானும் தொடர்
 ந்து “அடிமைசெய்யவேணும்” என்றுபோய், சத்ருக்
 காமவானும் “நின்னையல்லதறியேன்” என்றிருக்கும்த
 சையிலும் ராஜயத்தைபரிக்கக்கடவனென்றாயிற்று ப்ரீவஸி
 ஷ்ட்டபகவான் திருநாமம்சாத்திற்று; “ஹிதாஹிதாஹிதா
 ஹிதாஹிதா” (ஹிதாஹிதாஹிதாஹிதா) என்றானிறே சகா
 நீகன். “ததா” (ததா) இருவரும் ராஜபுத்தரர்களாய்நகர
 பேதமுமுண்டானால் பிரித்து முஹூர்த்தமிடப்போகை
 ப்ராப்தமாயிருக்க, அவன்போனதுவே முஹூர்த்தமாகப்
 போனானென்கை. “மஹிதா” (Xஞுதா) என்றதிலே-அர்த்த
 ஸித்தமன்றே “ததா” (ததா) என்றதென்னென்னில்; அங்
 கு-மமதாநிவ்ருத்தியைச்சொல்லிற்று; இங்கு-அதுக்காஸ்ர
 யமான அஹங்காரநிவ்ருத்தியைச்சொல்லுகிறது; ஆகையா
 லே புநருத்திதோஷமில்லை; சேஷத்வவிரோதியிறே யிரண்
 நம். “ஹிதாஹிதா” (ஹிதாஹிதா) அகமில்லாதது இவனுக்கேயி
 றே. அகமாவது-உத்தேஸ்யவிரோதியிறே; இவ்விஷயத்தி
 ல்அகமாவது-ராமபக்தி. இத்தைப்பாபமென்னப்போமோ
 வென்னில்; பாபத்திலுபண்யம்நன்றாயிருக்க, மோக்ஷவிரோ
 தியாகையாலேபுண்யமும், “ஹிதாஹிதாஹிதாஹிதாஹிதா
 ஹிதாஹிதா” (ஹிதாஹிதாஹிதாஹிதாஹிதாஹிதா) என்றுபாபசப்
 தவாச்யமாயிற்றிறே; ஆகையாலே, பாதாதுவ்ருத்தியாகிற
 வுத்தேஸ்யவிரோதியாகில் ராமஸௌந்தர்யத்தில் கால்தா

மூமதுவுமு பாபமாமித்தனையிறே; “நாடுபெயுபோடிமிகா
 னீ” (நாடுபெயுபோடிமிகா) என்று - ராமாநுவருத்திக்
 கு மிடைச்சுவராகச் சொல்லிற்றிறே, பாதாநுவருத்திக்
 கிடைச்சுவரென்னு மிடஞ்சொல்லவேண்டாவிதே. “ஸ
 துருவ” (சுருவ) பிள்ளைகளுடைய ஸந்திவேசங்களை
 ப்பார்த்துத் திருநாமம்சாத்துகிற ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவான்,
 பெருமானே; கண்டாராஅழகாலே துவக்க வல்லராகத்
 தோற்றுகையாலே - “ராமன்” என்றும், இனையபெரு
 மாளுக்குக்கைங்கர்யமே நிருபகமாகத்தோற்றுகையாலே..
 “லக்ஷ்மணன்” என்றும் திருநாமஞ் சாத்திடுப்போலே,
 இவருடைய ஸந்திவேசத்தைக்கரணவே சத்ருக்கள் மண்
 னுண்ணும்படி யிருக்கையாலே.. “சத்ருக்கள்” என்கிற
 திருநாமஞ்சாத்தினான். “நித்யஸ்துருவ” (நித்யஸ்து
 ருவ) பாஹ்சசத்ருக்களையன்றிக்கே, ஆந்தரசத்ருக்களான
 இந்த்ரியங்களை ஜயித்திருக்குமென்கை. அவ்விந்த்ரியஜயத்
 தி னெல்லையெவ்வனவென்னில் - “பஞ்சபாக்ஷிபு
 தாபஹாரிண” (பஞ்சபாக்ஷிபுதாபஹாரிண) என்கிற
 ராமஸௌந்தர்யத்திலும் துவக்குண்ணுதொழிகை. அதா
 கிறது - பெருமானைப் பற்றும்போதும், தன்னுட்பாலே
 யாதல், அவருடைய வைலக்ஷண்யத்தாலே யாதலன்றிக்
 கே, “தனக்குத்தேய்யான இவனுக்கந்தவிஷயம்” என்
 றுபற்றுகை. “நீதம்” (நீதம்) ராஜாக்கள்பேரம்போது
 உடைவாள், மற்றொன்று கொண்டுபோமோபாதி அவன்
 கொண்டுபோகப்போனான். த்ரவ்யத்துக்கு த்ரவ்யந்தரங்
 களோட்டை ஸம்யோகம் உபயநிஷ்டமாயிருக்குமி
 தே;அதுபேரலன்றிக்கே ஜாதிகுணங்களோபாதிபோனான்.
 “புதிபுதாபாக்ஷிபு” (புதிபுதாபாக்ஷிபு) “புதிபுதாபாக்
 வுதிபுதாபாக்ஷிபு” (புதிபுதாபாக்ஷிபு) என்றுபோனான்
 லன்; “சுஹம்ஸுஹம்ஸுநிஷிபு” (சுஹம்ஸுஹம்ஸுநிஷிபு)
 என்றுபோன இனையபெருமானைப்போலே; “போனவிட
 த்திலே ஸர்வசேஷவ்ருத்தியும் பண்ணலாம்” என்றுபாரி

த்துக்கொண்ட பரிதிப்போரிக்கப்போனான். படைவிட்டிவி
ருந்தால் பலருமுண்டாகையாலே, விழுக்காட்டோ பாதி
யிறேஸித்திப்பது. “ மீதஃ ” (நீதஃ) என்கையாலே சே
ஷ்வத்தி லசித்தல்பனாயிருக்கக்கடவன் ; “ வீதிவா
ஸுதஃ ” (வீதிவாஸுதஃ) என்கையாலே . ஸ்வரூபாநு
ரூபமான வருத்தியிலே சைதன்யப்ரபுத்தமான தர்மங்க
ளோடே கூடியிருக்கை ; “ படியாய்க்கிடந்துன் பவளவா
ய்காண்பேன் ” என்றிறே அபிபுத்தர்வார்த்தை. “ சு
நவஸீ, நிகுஸுதபுஷ்டி ” (அநஸு, நஸுதபுஷ்டி) என்று-
பாவநத்வத்தாலும், போக்யதையாலு மவனையேபற்றினு
னென்னவுமாம். “ சுநவஸீ, நிகுஸுதபுஷ்டி ” (அநஸு, ந
ஸுதபுஷ்டி) என்றதுக்கு ப்ரயோஜனமென் ? என்னில் ;
“ ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் பெருமாளுக்கு நல்லனாபடி, அ
வனை யல்லதறிதாத ஸ்ரீபரதாழ்வானையல்லது வேறொரு
றறியாதபடியானான் ” என்ற உடையவரருளிசெய்வர். இ
துவே ப்ரயோஜனமானால், சொன்ன மிகவெல்லாம் பொ
றுக்குமிறே ; ஆகஇப்படி ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானைப்போலே
யிருப்பாரொருவராயிற்று ஸ்ரீமதுரகவிகள்.

இனி யிவர்க்குத்ததீயருத்தேஸ்வராயிடத்தில், பகவ
த்ஸம்பந்தமாத்ரத்திலே விஷயிகரித்தும், தத்னிஷயத்தி
லே யவகாஹிப்பித்தும், குணாநுஸந்தாகத்தா லல்லது
செல்லாததசையிலே “ வெபாயநதஃவாஸுதா ” (வ-ந
தஃவாஸுதா) என்கிறபடியே - போதுபோக்குகைக்கு உ
சாத்துணையாயும், “ யதூவா-ருஷ்யஸாயுதாஸுதிஷெவா ”
(யதூவா-ருஷ்யஸாயுதாஸுதிஷெவா) என்கிறபடியே - ப்ராப்தி
கசையில் பகவதனுபவ ஸஹகாரிகளாயும். இப்படிபற-
முகமாக வுபகாரத்தாலே ஸர்வாவஸ்த்தையிலும் ததீயரை
“ உஷெஸுத ” (உஷெஸுத) என்றத்யவஸித்து, தமக்கு
வைஷ்ணவவிஷயிகாரத்துக்குமுன்பே அஜ்ஞாதஜ்ஞாபந
முத்தத்தாலே பகவத்விஷயத்திலேமூட்டின மஹோபகார
காரன் ஆழ்வார்தம்மையே பற்றுகிறார்.

அரும்பதம்.

திருமந்தார்த்தப்ரதிபாதகங்களான திவ்யப்ரபந்தங்களை வ்யாக்யாநம்செய்தருளுகிற பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை தம்முடைய பரமக்ருபையாலே, வேதத்துக்கு ஓம் என்னுமதபோல் உள்ளதுக்கெல்லாஞ்சுருக்கான திருப்பல்லாண்டிக்கும், மத்யமமாம்பதம்போல் சீர்த்தமதரகவிசெய்கலைக்கும், த்ருதியபதார்த்தப்ரதிபாதகங்களான மற்றுமுள்ள திவ்யப்ரபந்தங்களுக்குமுள்ள தாத்பர்யங்கலையிடுத்து எல்லாருமுஜ்ஜிவிக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அதில் மத்யமபதார்த்தநிஷ்ட்டாப்ரதிபாதகமான கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பின் பொருளையறிவிக்கக்கோலி, வகத்ருவைலக்ஷணயத்தையும் ப்ரதிபாத்யவைலக்ஷணயத்தையும் அருளிச்செய்யவே ப்ரபந்தவைலக்ஷணயம் அர்த்தளித்தமாவையாலே, ப்ரதமம் வகத்ருவைலக்ஷணயத்தையருளிச்செய்கிறார் (த்னாகுண்யேத்யாதி - இருப்பா ரொருவராயிற்று ஸ்ரீமதரகவிகள்) என்னுமளவும். (இனி) இத்த்யாதிவாக்யங்களில் ப்ரதிபாத்ய வைலக்ஷணயமென்று கண்டு கொள்வது. அதில் வகத்ருவைலக்ஷணயஸித்த்யர்த்தமாக ருஷிகளுக்கு மாழ்வார்களுக்கு முள்ளொடுவாசியையுபபாதிக்கிறார் (த்னாகுண்யேத்யாதி) த்ரயோகுணஸ்த்தாகுண்யம், ஸத்வரஜஸ்தமாம்ஸி, ஸத்வரஜஸ்தமப்ரசராஃ புருஷாஃ த்னாகுண்யஸுப்தேநோச்சந்தே. “ தஜிஷ்யாவெஷாஃ ” (தஜிஷ்யாவெஷாஃ) என்றிதேபாஷ்யம். இதை யுட்கொண்டு (யதா திகாரம்விதிக்கிற) என்றது. கீழ்வாக்யவிவரணம் (அதாகிறதித்யாதி) இப்படியுபதேசித்தார்களுள்வென்ன, ருஷிகளிற்றலையான ஸ்ரீபராசரபகவான்ருனே சொன்னானென்று காட்டுகிறார் (ப்ராஜாபத்யமித்யாதி) (ப்ராஜாபத்யம்) ப்ராஜாபதிலோகம்; ப்ராஹ்மம்-ப்ராஹ்மலோகம். “ ஏடுநிலம் ” “ அண்டக்குலம் ” என்கிறபாட்டுக்களையும் “ ஒருநாயகம் ” முதலான திவ்யஸூத்திகளையும் நோக்கி வாசியையுபபாதிக்கிறார் (வேததாத்பர்யமித்யாதி) ஆழ்வார்களிலுமிவருக்குண்டான தந்நேற்றங்காட்டுகிறார் (இவ்விஸக்ஷணேத்யாதி) (ததியசேஷத்வத்தளவிலே) ததியசேஷத்வமாத்தரத்திலே.

(ஆழ்வார்த்தமக்கு) முஸ்ஸ்சொல் (ததியசேஷத்வத்தை) என்றவநந்தரம் “ மதுரகவிகள் ” என்றுகூட்டிக்கொள்வது. ஆழ்வார்க்கபிமதமாணஸ் இவர்க்கத்தைப்பற்றவேண்டுமேர்வென்ன (ஆசார்யேத்யாதி) ஸ்ரீஸ்ஹஸ்ரநாமர்த்தயாதத்திலேசொன்ன ப்ரகர்ரமேதென்ன, (ஸ்ரீபீஷ்மரித்யாதி) “ ஆசார்யருசிபரிதேஹீதமசன் அத்தமேபரித்ராஹ்மம் ” என்னுமதுக்கு ஸம்வாதமாகவோரைதிற்ப

மருளிச்செய்கிறார் (த்ரிபுராதேவியாரித்யாதி) (த்ரிபுராதேவியார்) ராஜபத்ரி. (காடிச்சால்மூலை) ஸூர்யாதிக்கு; அவ்விப்துக்குதேவதை-ருத்ரன். அவனைப்பிப்படிசொன்னது பேர்சொல்லவும் அஸஹ்யமாகையாலே. உக்தத்தைப் ப்ரக்ருதோபயோகியாக்குகிறார் (அந்தந்யாயத்தாலேயித்யாதி)

கீழ் ப்ரமாண முகத்தாலும் ஐதிஹ்யமுகத்தாலும் ஸித்தித்த அர்த்தத்தில் அதுஷ்ட்டாநமங்காட்டுகிறார் (இததானித்யாதி.) (அதுஷ்ட்டாநசேஷம்) என்றது - பஹுவீஹி; இத்தால்செய்தற்றதென்றபடி. சத்ருக்நாழ்வா அதுஷ்ட்டாநந்தா னுபாதேயமானபடியென்னென்ன, (வேதோபப்ரும்ஹணேத்யாதி.) தர்மஸம்ஸ்த்தாபநார்த்தம் நால்வரு மவதரிக்கையாலே ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வா அது முபாதேயமென்றுகருத்து. தெள-குலேவண, ப்ரபு-வால்மீகி, அக்ராஹயத்-க்ரஹிப்பித்தான். மற்றைமூவர் படியுமன்றிக் கே, ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான்படியை அதுஷ்ட்டிக்கைக்கு நியாமகமென்னென்கிற சங்கையிலே, இதுவேபரமதர்மமென்று அருளிச்செய்யத்திருவுள்ளம்பற்றி, தாரதம்யங்காட்டுகைக்காகப் ப்ரயோஜனகதரமுகேரபெருமாள் ப்ரகாசிப்பித்த அம்ஸமின்னதென்கிறார் (கர்த்தாவித்யாதி.) முறை-மர்யாதை. அதுஷ்ட்டித்தாநென்கைக்கு ப்ரமாணங்கள் (பிதர்வசநேத்யாதி.) ராமாதுஜனித்தார்த்தத்தை ஸப்ரமாணமாகக் காட்டுகிறார் (நிருபாதிசேத்யாதி.) இளையபெருமாள் வருத்தியைக்காட்டிலும் ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய அதுஷ்ட்டாநத்துக்கு அவலக்ஷண்யங்காட்டுவதாக, இளைய பெருமாள் படிக்கு ப்ரமாணங்காட்டுகிறார் (ராஜ்யஞ்சேத்யாதி.) ப்ரதிக் க்ரஹணபூர்வகமாக வ்யாக்யாநம் (ராஜ்யமித்யாதி) சகாரத்தை அதுஷ்ட்ட ஸமுச்சயமாக்கி அர்த்தம் (ரரகேஷத்யாதி) “அவாநாஜிஞ்ஞாடுக்ஷயம்” (उवावाञ्जिञ्जानुदोक्षयम्) என்கையாலே சேஷத்வந்தோன்றுகையால் சேஷபூதனானீ என்னேரக்ஷிக்கையாவதென்னென்கிற சங்கையிலே ரகேஷயம் என்கிற மிகைஆவஸ்யக கார்யகரப் ப்ரவர்த்தநமிந்த்ரணத்திலேயாக்கியருளிச்செய்கிறார் (எனக்கித்யாதி) மீறவொண்ணாது - அதிக்ரமிக்கவொண்ணாது, ரக்ஷியாதேபோகேனென்கை. இதுக்குப்பத்திப் ப்ரமாணத்ருஷ்டாந்தகதரத்துக்குபாவம் (கடலுக்கித்யாதிவாக்யத்வயமும்) ராம. என்னுதே “ஹி” என்றதற்குப் ப்ரதிஜ்ஞாநிர்வஹணம் பண்ணவில்லையோவென்ற சங்க்ஷபரிஹாரபரமாகத்தாபர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஒருகோஸுமயித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே) கோஸு - அசதுரன். இப்படியசகர்வர்த்தியும் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணவில்லையோவென்கிற சங்கைக்குத்த

ரமாகத் தீர்த்தபர்யமருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாதிவாக்யதவ்யத்தாலே) இதில் “நொவெபுஜாஹ-ஓவம்” (नोवैष नृणां) என்று கூட்டி அஸத்தாகக்கடவனென்று பொருளாக்கி, இது க்ருத்தாத்பர்யம் (இப்படி செய்திலேனியாதி) வர்த்திக்கப்பெறாத வனாகிறேன் என்கையாலே அஸத்கல்பனாகிறேனென்று கருத்து. (வீரலோகபாக்பவேயம்) என்று கூட்டி, வீரபதத்தை சக்ரவர்த்திபரமாகபாவம் (உண்மையித்யாதி) யத்வா, “வீரஹொகஸாந் ஜாஹ-ஓவம்” (वीरलोकवासान्) என்று ஒருவாக்யமாய், ப்ரதிஜ்ஞையுபபண்ணிச்செய்யாததசரதன் லோகமடையக்கடவேனல்லெனென்று சப்தார்த்தமாகையாலே, நானும் செய்யாவிடில் அவன் லோகத்தையடைந்து தேவர்ஸநிதியிலும் ராஜ்யத்திலுமிராதே போகக்கடவேனென்று சபதம்பண்ணுகிறதாகத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி வாக்யதவ்யத்தாலே) புக்கலோகம்-புகக்கடவலோகம். “நஹெவஹொகாக்ரஜிணம்” (नहैवलोकक्रणम्) என்ற இனையபெருமாளுக்கு வீரஸ்வாக்கம் அது த்தேஸ்வமாகையாலே, ப்ரதிஜ்ஞையுபபண்ணின அர்த்தத்தைப்பண்ணாவிடில் வீரஸ்வர்க்கதையடையாதவனாகக்கடவேனென்ற சபதம் இவர் ப்ரதிஜ்ஞைக்குச்சேராதது; ஆகையாலே, தசரதன்புக்கலோகமென்று வ்யாக்யாநஞ்செய்தாரொன்று கண்டுகொள்வது, இதுசேஷியுக்கந்தவடிமையென்கைக்கு ஸூசகமென்னென்ன, (தன் செல்லாமையித்யாதி) தன்செல்லாமை - ராமவிஸ்வேஷம்ஸஹிபாமை. உக்தத்ததேஹேதுவாக்கிக்கொண்டு ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் படியைக்காட்டுகிறார் (இப்படியித்யாதி) உக்தார்த்தேப்ரமாணம் (கச்சதேத்யாதி) இந்தஸ்லோகார்த்தவர்ணநம் (கச்சதாவென்கிற என்றுதொடங்கி, எம்பெருமானாரருளிச்செய்தார் என்னுமளவும்) வர்த்தமாநரிர்த்தேசத்தாலே இருவருடைய கமநகாலமும் ஏகமாகத்தோன்றுகையாலே, ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் சமநத்துக்கு விளம்ப நிவ்ருத்திதோன்றுகையால் விளம்பஹேதுக்களை வ்யாவர்த்திப்பித்துக்கொண்டு, தந்நிவ்ருத்தியையுபபாதித்து கமநஹேதுவையும்கொல்லுகிறார் (கச்சதாவென்கிற இத்த்யாதி). குலம் - க்ருஹம், யுதாஜித்ருலம் என்னுதே, “ஜிஹ்நுஹ்நுஹ்” (युधैर्जित्) என்று துக்குத்தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (யுதாஜித்தித்யாதி) அவனை-பரதாழ்வானை, “ஹ்நுஹ்நுஹ்” (युधैर्जित्) என்கிறதானவையுக்கொண்டு பரதபதத்தாத்பர்யம் (சக்ரவர்த்தியித்யாதி) தஞ்செய்தது. “ராஜ்யத்தத்ப்பொகம்பிப்போய்” என்று (துஞ்சி) என்றவநத்தரம் கொல்லுகையாலே ஸ்ரீபரதாழ்

வான் “புலோஹோஹி” (புலோஹோஹி) என்று
கொண்டு மீளுவரோவென்னும் நசையாலே ஸ்ரீசித்ரகூடத்தளவு
ஞ்செல்ல, பெருமாள் ராஜ்யத்தைவிவன்மேல் பொகட்டுப்போன
தப்போதென்றுகருத்து. (நின்னை) என்றது ஸ்ரீபர்தாழ்வானை.
தீர்காலஞ்ஞகையாலே யிப்படி திருநாமஞ்சாத்தினுனென்றுக
ருத்து. இப்படி தாமருளிச்செய்ததற்கு ஸம்வாதங்காட்டுகிறார்
(பரதஇத்யாதி) ப்ரகாராந்தரோணவருகிற காலபேதசங்கையைப்
பரிஹரித்துக்கொண்டு சப்தார்த்தம் (இருவரும் இத்யாதி) பாரத
ந்தர்யத்தாலே போனுனென்றபடி. “வாஸுதேவ” (வாஸுதேவ)
“ஸாஸுதேவ” (ஸாஸுதேவ) “ஸாஸுதேவ” (ஸாஸுதேவ)
(ஸாஸுதேவ) என்றவசநங்கையுட்கொண்டு (நகந்தரபே
தம் என்றது) இப்பாரதந்தர்யம் “மஹதா” (மஹதா) என்கிற
விடத்திற்குளே சொல்லலாமோ என்று சங்கித்து, கோபலிவர்த்
தர்யாயத்தாலே பரிஹரிக்கிறார் (கச்சதேத்யாதி) அங்குமமதா
ரிவ்ருத்தியும் இங்கு அஹங்காரரிவ்ருத்தியுமாகச் சொல்லுக்கைக்கு
க்கருத்து-மூன்றாஹங்காரரிவ்ருத்திசொல்லில் தத்கார்யமானம
மதாரிவ்ருத்தி அர்த்தஸித்தமாகையாலே, ‘ததா’ (ததா) என்ற
தற்கு ப்ரயோஜனம் ஸித்தியாதென்று கண்டுகொள்வது. மம
தாரிவ்ருத்திசொன்னாற்போதாதோ அஹங்காரரிவ்ருத்திசொல்ல
வேண்டிமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (சேஷதவேத்யாதி)
வக்ஷ்யமானத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி அதினர்த்தத்தையருளிச்செ
ய்துகொண்டு வித்தராகிறார் (அகமில்லாததித்யாதி) அகபதார்த்
தமருளிச்செய்கிறார் (அகமாவதித்யாதி) அஹங்காரமகாரரிவ்ரு
த்திசொன்னபோதே பாபராஹித்யம் ஸித்தமன்றோ, புரஸொல்
லவேண்டிமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவ்விடத்திலித்யாதி)
ராமபக்தி உத்தேஸ்யமென்னலாயிருக்க, உத்தேஸ்யவிரோதியாகி
க்ச்சொல்லப்போமோவென்கிற சங்கையை அறுவதித்துத்ருஷ்
டாந்தமுகேபரிஹரிக்கிறார் (இத்தையித்யாதிவாக்யதர்யத்தாலே)
ஸௌந்தர்யத்தில் கால்தாழ்கையே (ராமபக்தி) இதுபரதாறுவ்
ருத்திக்கு விரோதியென்னுமிடத்தை கிம்புரந்தர்யாயத்தாலே ஸா
திக்கிறார் (ராமேப்ரமாதமித்யாதி) இடைச்சுவர் -ப்ரதிபந்தகம்-
அப்ரபத்திலூய ப்ராவண்யமாஹி அரிஷ்டத்தை அநாதியாகஜரி
ப்பிடுக்கையாலே, நித்யசத்ருவென்று -இந்திரியங்களாக வருளிச்
செய்கிறார் (புரஹ்யேத்யாதி) “ஸுதேவ” (ஸுதேவ) “ஸுதேவ” (ஸுதேவ)
(ஸுதேவ) என்றும், “ஸுதேவ” (ஸுதேவ) “ஸுதேவ” (ஸுதேவ)

ஸுஸௌபுபுத்யை) என்றும் இருக்க, ஸௌந்தர்யத்தில் துவக்
 குண்ணமை, சொல்லக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதா
 கிறதித்யாதி) 'ஹுதெமஹு திமதவாநு' (ஔதீக்யூகதவாநு)
 என்றுசொல்லாமல் 'ஹுதெமநீதஃ' (ஔதீநீதஃ) என்று
 புரதகர்த்துகநயநக்ரியாகர்மத்வம் சொல்லுகையால் ஸ்வதந்த்ர
 கர்த்தாவென்று பரதாழ்வானுக்கு ஸ்வாதந்த்ரயமும் ஸ்ரீசத்ருக்நா
 ழ்வானுக்கு அகித்வத்பாரதந்த்ரயமும் தோற்றுகிறதென்று அரு
 ளிச்செய்கிறார் (ராஜாக்களித்யாதி) கீழ் உஹங்காரமமகாரநிவ்
 ருத்திசொன்னபோதே பாரதந்த்ரயம் ஸித்தமாகையாலே யிப்ப
 தத்துக்கு அகித்வத்பாரதந்த்ரயம் விவக்ஷிதமென்று கருத்தஃ, (உ
 டைவாள்) அரைப்புடவையிலே சொருகுகிறஆயுதம், உக்தபாரத
 ந்த்ரயத்தின் எல்லைநிலங்காட்டுவாராக, உக்தத்தை வ்யாவர்த்திப்
 பித்துக்கொண்டு அதிலும் அதிசயங்காட்டுகிறார் (த்ரவ்யத்துக்கித்
 யாதி) (உபயநிஷ்ட்டமென்றது) உபயாதிரமென்றபடி; இத்தால்
 அந்யதாரால் விடப்போகாதென்கை, 'ஸ்ரீதிவபுஸுதஃ'
 (ஸ்ரீதீபுரஸுதஃ) என்றதற்கு பரதேநப்ரீதிபுரஸ்க்ருதஃ என்றாய்
 பரதனாலே பஹுமதனாய்ப்போனென்று அர்த்தம்சொல்லுமள
 வில், கீழ்ச்சொன்ன அத்யந்தபாரதந்த்ரயாதிகளுக்கு விருத்தமா
 கையாலே 'ஸுஸ்ரீத்யுபாஸுதஃ' (ஸுஸ்ரீத்யுதஸுதஃ)
 என்றுவிவக்ஷித்தப்ரீதியாலே ப்ரோரிக்கப்பட்டானென்று அர்த்த
 மருளிச்செய்கிறார் (ஜேஷ்ட்டாஹுருத்தித்யாதி) இத்தால் கீழ்
 ச்சொன்ன பாரதந்த்ரயம் வைதமென்றுகருத்த. 'நீதஃ' (நீதஃ)
 என்றுசொல்லியிருக்க, 'ஸ்ரீதிவபுஸுதஃ' (ஸ்ரீதீபுரஸுத
 ஃ) என்றுசொல்லக் கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நீத
 இத்யாதி) (இருக்கக்கடவன்) என்றவநந்தரம் 'என்றபடி' எ
 ன்றுசேஷம், (இருக்கை) என்றவநந்தரம் 'என்றபடி' என்று
 சேஷம், இதற்குப்ரமாணம் "படியாய்இத்யாதி" கீழ் 'ஸந
 வஃ' (ஸநஃ) என்றதற்கு ஸௌந்தர்யத்தால் ராமபக்திரஹித
 னென்றர்த்தமாக்கி, இதற்குஹேதுவாக 'நிகுஸுத்யுஷு' (நி
 த்யுஷுஷு) என்றதையுட்கொண்டு, இவ்விரண்டாவும் பெருமா
 னிடத்திற்காட்டிலும் ஸ்ரீபரதாழ்வானிடத்தில் போக்யதாதிசயந்
 தோற்ற வ்யாக்யாரம் செய்தருளினார் இனியிவ்விரண்டு பதத்தா
 லும் பாவநத்வபோக்யத்வங்களும் பெருமானிடத்திற்காட்டிலும்
 ஸ்ரீபரதாழ்வானிடத்திலேதோற்ற அர்த்தரீதரமருளிச்செய்கிறார்
 (அநகஇத்யாதி) அநகபதத்தால் ராமவிஷயத்தில் பாவநத்வப்ர

யுத்தமான மஹரீயதையாலே வருகிறபீர்திராவிதனென்று தோற்றுகையாலே, பரதவிஷயத்தில் பாவநத்வாதி சயந்திதாற்றுகிற தென்றுகருத்து. 'மிதுஸூத்ருஷு' (நிஷ்ஷத்ருஷு) என்றராமஸௌந்தர்யத்தில் கண்வையாபொண்கையாலே இங்கு கண்வையத்வனுக்கு போக்யதாதிசயந் தோற்றுமென்றுகருத்து 'சுநவ்யு' (அந்யு) என்றதற்கு ராமபத்திராவிதஃ என்றும் 'மிதுஸூத்ருஷு' (நிஷ்ஷத்ருஷு) என்றதக்குராமவிஷயத்தில் கண்வையானென்றும் சொல்லக்கூடுமோ "கூடாநூஹம்ஸரெஷ்யாநி ஹர தெநநிஹா துநாஸூத்ருஷுநவயீரெணத்யாபாபாஸுந நந" (கதாந்யஸம்ஸக்ஷயிஷ்யதேநஸநத்யுநாஸூத்ருஷுநவயீரெஷ்யயாசரீஷுநஸ்த) என்கிறபடியே பெருமானுக்கு சத்ருக்கநிபதத்தில் பீர்தியுண்டாகையாலே யிருக்கும் அவரிடத்தில்கண்வையக் கவேண்டுகையாலே இவ்விரண்டுபதத்துக்கும் பொருளில்லாமையால் ப்ரயோஜநமில்லையென்று முன்புள்ள முதலிகள்கேட்க, அதற்கெம்பெருமானாரருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்தியை யிங்கும் அந்தச் சங்கையை பரிஹரிக்கவேண்டுகையாலே ஸம்வாதமாக வருளிச்செய்கிறார் (அநஃ என்றுதொடங்கி அருளிச்செய்தா ரென்னுமளவும்) இந்தபரிஹாரத்துக்கு ஸ்ரீபரதாழ்வானையிட்டு பரஸ்பரப்ரீதியுண்டாகிலும் நேரோராமவிஷயத்தில் பக்தியில்லையென்றும், கண்வையானென்றும் தாத்தர்யம். (சொன்னமிகையெல்லாம் பொறுக்குமிறேயென்றது) பெருமானுக்கு நல்லனான ஸ்ரீபரதாழ்வானையல்லது அநியாதிருக்கையாலே "சுநவ்யுமிதுஸூத்ருஷு" (அந்யுநிஷ்ஷத்ருஷு) என்றுசொன்ன மிகையெல்லாம் பொறுக்குமென்றபடி; இத்தால் ஸர்வரவிஷயத்தில் கண்ணழிவற்ற ருசியுடையார் அபிமாநத்திலேயொதுங்கி அவர்திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் மென்றதயவளித்திருந்தபேர் "திரிதந்தாநிலும்" என்கிறபடியே ஸர்வரனுக்குமிகவும் ப்ரியவிஷயராவொன்றதாயிற்று. ஆக இவ்வளவும்வர வக்த்ருவைலக்ஷணய மருளிச்செய்தார். இனிவைலக்ஷணயாரந்தர கதரமுகேந ப்ரதிபாத்தயத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இனியித்தயாதி) (உத்தேஸ்யராமிடத்தில்) என்றதற்கு (அத்யவளித்து) என்றத்தோடே ஸம்பந்தம். (பகவதஸ்ஸம்பந்தமாத்ரத்திலே) யென்றது பகவதாபிமுக்யமூள் ள்.மாத்ரங்கொண்டென்றபடி, (தத்விஷயத்திலே யிப்போதென்றது) இவ்வித்யி லிருக்கும்காலம், (ப்ராப்திதசையில்) என்றது மோக்ஷதசையிலென்றபடி, பவஸஹகாரிகளாயும், இப்படியும்

கடி

கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு.

ஹுமுகமாக, உபகாரத்தாலே ஸர்வாவஸ்த்தையிலும் ததியரை உத்தேச்யரொன்றதயவஸித்து, தமக்குவைஷ்ணவ விஷயீகாரத்துக்குமுன்பே அஜ்ஞாதஜ்ஞாபந முகத்தாலே பகவத்விஷயத்திலே மூட்டின மஹோபகாரகரான ஆழ்வார்தம்மையே பற்றுகிறார்.

முதற்பாட்டு.

கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பினுற்கட்டுண்ணப்
பண்ணியபெருமாயனென்னப்பனில்
நண்ணித்தென்குருகூர்நம்பியென்றக்கா
லண்ணிக்குமமுதூறுமென்னுவுக்கே.

ப்ரதிபதம்.

கண்ணி - முடிகளையுடைய, நுண் - நேரியதான, சிறு - சிறியதான, தாம்பினால் - கயிற்றினாலே, கட்டுண்ணப்பண்ணிய-தன்னைபந்தகயோக்யமாம்படிபண்ணின, பெருமாயன் - நிரதிசயாஸ்சர்யயுத்தனான, என்னப்பனில் - எனக்குஸ்வாமியானஸர்வேஸ்வரனிற்காட்டில், நண்ணி - ப்ரீதிபூர்வகமாக, தென்-தெற்குத்திக்கிலேயிருக்கிற, குருகூர் - திருநகரிக்கு, நம்பியென்றக்கால் - நிரவாஹகரான ஆழ்வார்திருநாமத்தைச்சொன்னால், என்னுவுக்கே - என்னுடையஜிவ்வைக்கே, அண்ணிக்கும் - தித்திக்கும், அமுதுறும் - அமுதுற்றுமாறாதேநிற்கும்,

வ்யாக்யாநம்.

முதற்பாட்டில், ஆழ்வாருடைய நிரதிசயபோக்யதையைச்சொல்லுகிறது. (கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயன்) ப்ராப்யகாஷ்ட்டையான ஆழ்வாரைப்பற்றுகிற இவர், ப்ராதமாவதியான பகவத்விஷயத்தி லீழிவரனென்னென்னில்; ஆழ்வாருடைய போக்யதாதிசயந் தோற்றுக்கைக்காகவும், ஆழ்வாருடைய முகமலர்த்திக்காகவும், அவருக்கும் பகவத்விஷயமாகையாலும் பேசுகிறார். “ உரலிஜ்ஞேடிணந்திருந்தேங்கியவெளியெவத்திறம்,” என்றும், “ பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும்,” என்றும், “ பையவேநிஷ்யும் ” என்றும் ஆழ்வாராழங்காற்பட்ட விஷயமாகையாலே அத்தைப்பேசுகிறார்.

(கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பினால்) ஆழ்வார்பக்கவிவர்க்குண்டான வுத்தேச்யதையிருந்தபடி - அவருடைய

வுத்தேய்வவஸ்துவைக்கட்டினதொரு கயிற்றினுடைய வு
ள்மானம்புறமான மாராயும்படியாயிற்று ; இவர் பகவத்
விஷயத்திலே கையொழிந்தபடி, இவராழ்வார்பக்கவிலே
ந்யஸ்தபரரானபடியிறே. (கண்ணித்தாம்பு) உடம்பிலேக
ட்டப் புக்காலுறுத்தும்படி பலபிணைகளை யுடைத்தாயிரு
க்கை. கண்ணி - முடி. (நுண்தாம்பு) உடம்பிலேயழுந்
தும்படி நேரியதாயிருக்கை. (சிறுத்தாம்பு) இவனைக்க
ட்டினபின்புரலோடே சேர்க்கவிடம்போராகிருக்கை. (க
ட்டுண்ணப்பண்ணிய) “ உரலைநேராகச் செய்யப்போகா
து ; அப்போதாகக்கயிற்றை நெடுகவிடப்போகாது ; இனி
யிவன்றன்னிவிட்டு நெடியகயிறுதேடி யெடுக்கப்படுகில், பி
ன்னையிவன்றன்னெட்டான், காற்றிற்கடியனையோடும் ; “ இ
னிச்செய்வதென் ” என்று அவள்தடுமாறுகிற படியைக்
கண்டான் (கட்டுண்ணப்பண்ணிய) “ ஸடுஷகாஃஓப
ராஓவாய ” (ஸுதரஸாஸாய) என்கிறதன்னுடைய
திருமேனியைநெருக்கி யிடங்கண்டு கட்டுண்ணும்படிப
ண்ணினான். “ கட்டுகைக்குப்பரிகரமில்லை ” என்றுநிவ்ரு
த்தையாமாகில், பிறந்துபடைக்க நினைத்தகுணத்தை யிழ
க்குமித்தனையிறே, ஆகையாலே திருமேனியிலே யிடங்
கொடுத்தான். “ கண்ணியார் குறுங்கயிற்றால்கட்ட வெட்
டென்றிருந்தான் ” என்றும், “ கண்ணிக்குறுங்கயிற்றால்
கட்டுண்டான் ” என்றும், எல்லாருமீடுபடுந்துறையிறையி
துதான் ; “ ஐஹாவெவ ” (ஐஹாவெவ) “ யஜுஸ்தொ
ஷிமயதூதிதிவனுதவெஷித ” (யஜுஸ்தூதிதிவனுதவெஷித)
என்று “ தாய்கட்டினகட்டையவிழ்க்க சக்தனல்
லேன் ” என்றிருந்தானிறே. “ ஸஸாரஸநுஷிதிஓரோ
கஷுஹதாஃ ” (ஸஸாரஸநுஷிதிஓரோ) ஸ்வயத்திரிக்
ததாயிடையக் கட்டுகைக்கும் விடுகைக்கும்வேறுதவானவ
ன்னிவர் இப்போது ஓரபலைகட்டினகட்டையவிழ்த்துக்கொ
ள்ள சக்தனைன்றிக்கே யிருக்கிறான் ; செருக்கனை ஸார்வ
பௌமன் அபிமதவிஷயத்தின்கையிலே யகப்பட்டொருக

நுழுகைமாலையாலே கட்டுண்டாலதுக்கு ப்ரதிக்ரியைபண்
ணமாட்டிதே யிருக்குமாபோலேயிறே, இவள்கட்டின
கட்டுக்கு ப்ரதிக்ரியைபண்ணமாட்டாதே யிருந்தவிருப்பும்.
பிறருடைய கர்மநிபந்தநமாக வரும்கட்டையவிழ்க்குமத்த
னையல்லது, தன்னதுக்ரஹத்தாலேவந்த கட்டுத்தன்னாலு
மவிழ்க்கப்போகாதென்கை. ஆழ்வார், மயர்வறமதிசல ம
ருளப்பெற்றவராகையாலே, “ உயர்வற வுயர்வலமுடையவன் ” என்று அவன்குணத்தைவர்ணித்தார் : இவர்முத
லடியிலே ஆழ்வார்தம்மையே பற்றுக்கையாலே, அவன்
ருமேனியில ஸ்பர்ஸித்ததொருதாம்பை வர்ணிக்கிறார். அ
வருடைய வுத்தேய்வவஸ்து இவர்க்குவெளியதாய்க் கழி
கிறதிறே. இவன்றன்னைக்கட்டுவது, “ ஒருபெண்ணைக்கள
வுகண்டான், வெண்ணையைக் களவுகண்டான், ஊராமு
லே யடியேகடத்தினான் ” என்றிறே; “ ‘ இவன்சாமாந்ய
ன் ’ என்று இம்மீடெல்லாமிடுங்கோள் ” என்றிருந்தான்.
அதாவது - களவிலேதகணேறினபடி. இவள்கட்டிவைத்
தடிக்கப்புகுவாரே, “ தொழுகையும் ” என்கிறபடியே
தொழத்தொடங்குமே. எல்லாராயும் தொழுவித்துக்கொ
ள்ளு மவனிறேதொழுகிறான். “ போக்கடியற்றதசையிலபி
மத சித்திக்கஞ்சவியேசாதநம் ” என்றறியுமவனிறே.
‘ சுதிவஹுவெழிது ’ (அந்நஞ்சலசீல) துருதுருக்கை
யாகக்கொண்டு ஊர்வசல்விளைத்தவ னல்லையோ. “ ஐ
துகுதூ ” (அந்நஞ்சல) ஒருசொல்லாலே விலங்கிட்டு
வைத்து. “ சுபநிஜங்குலாபகார ” (அந்நஞ்சல)
அவள்தான்தரப்பது கடைவதாகத்தொடங்கினான். “ சு
பநிஜ ” (சுபநிஜ) இவனைப்போலே நியமிக்கவேண்
டுவ தநேகமுண்டிறே. (பெருமாயன்) நிரதிச்யாஸ்ய
புத்தன். இத்தால்-அவாப்தஸம்ஸ்தகாமனுக் கொருகுறை
யுண்டாய், அதுதன்னை கூடாதாரைப்போலே களவாகிற
வழியல்லாவழியிலேயிழிந்து, ஸர்வசக்தியான வுன்னு
தன்னையும் தலைக்கட்டமாட்டாதே வாழ்துகையதாகஅகப்
பட்டுக் கட்டுண்டடியுண்டு “ பையவேவிலையும் ” என்று

டம்புவெருத்துின்ற நிலையளவுஞ் செல்நினைக்கிறார். (என்னப்பனில்) ஆழ்வாரிவர்க்குத்தேச்யராய்நிற்க, இங்ஙனேசொல்லுவானென்னென்னில்; பகவதஸ்ம்பந்தமறவார்த்தைசொன்னாராகில், ஆழ்வாரோட்டை ஸம்பந்தத்தையறுத்துக் கொண்டாராவரிதே; அத்தர்லேசொல்லுகிறார். அத்வா, ‘‘ வஹ்ஸாஹ்ஸிவிதாவஹ்ஸரிணம் ’’ (ஹ்ஸாஹ்ஸிவிதாவஹ்ஸரிணம்) என்கிறபடியே-அவ்வருகேபோவாரையும் துவக்கவல்ல விஷயமாகையாலே, துவக்குண்டு செல்லுகிறொன்னவமாம். (என்னப்பனில்நண்ணி) பகவத்விஷயத்திலின்று ஆழ்வார்பக்கலிலேகிட்டி, சப்தாதிவிஷய ப்ராவண்பங்களைவிட்டுபகவத்விஷயத்தைக்கிட்டுகையிலுண்டான அருமைபோலன்று, ப்ரதமாவதியானபகவத்விஷயத்தைவிட்டுப்புருஷார்த்தத்தில் சரமாவதியானததீயசேஷத்வத்தைக்கிட்டுகை; சப்தாதினைவிடலாமதின் தோஷதர்ஸந்தாலே, இங்ஙனொரு தோஷங்காணவிரகில்லையாகையால் இது அநிலுமரிது.

(தென்குருகூர்நம்பி) ‘‘ நல்கியென்னைவிடான் நம்பிநம்பி ’’ என்று ஆழ்வார் தாமுத்தேச்யமாகப்பற்றின விஷயத்தில் பூர்த்தியளவன்றிறே யிவர்பற்றினவிஷயத்தில் பூர்த்தி.எங்ஙனேயென்னில்;பகவத்விஷயத்தைப்பற்றினால் அதினெல்லையான ஆழ்வாரளவும் வரவேண்டியிருக்கும், ஆழ்வாரைப்பற்றினால்அவ்வருகந்தவ்யபூமி யில்லையிறே. ‘‘ ஆசார்யர்களை ‘நம்பி’ என்னக்கற்பித்தார் ஸ்ரீமதுராகவிகளிறே ’’ என்று ஜீயராளிச்செய்வார். (என்றக்கால்) மனோவாக்காயங்கள்மூன்றும் வேண்டியிருக்கும் பகவத்விஷயத்துக்கு, ஒருத்திமாத்ரமே யமையும்வ்விஷயத்துக்கு, பூர்த்தியால்வந்த ஏற்றமேயன்று, ஸௌலப்பத்தாலுமேற்றமுண்டென்கை. (அண்ணிக்கும்) நித்திக்கும். பகவத்விஷயத்தை யறுபவித்தாலாழ்வார்க்குப் பிறக்குமானந்தமேல்லா மிவ்விஷயத்திலே யோருத்திமாத்ரத்திலே யெனக்கு சித்தித்தது. (அமுதுதும்) அமுதுற்றுமாருதே நிற்கும். ‘‘ நவஹ்ஸாஹ்ஸிவிதாவஹ்ஸரிணம் ’’ (ஹ்ஸாஹ்ஸிவிதாவஹ்ஸரிணம்) என்

று அவ்விஷயமாழ்வார்க்குத் தத்ப்ரஸாதத்தாலே நித்யமாய்
ச் செல்லுமாபோலே, எனக்குமாழ்வார் ப்ரஸாதத்தா
லே நித்யமாய்ச்செல்லப்பெற்றேன். (என்னுவுக்கே) இ
துபின்னையெங்களுக்கு ரஸிக்கிறதில்லையோ என்னில்; மு.
தலடியான பகவத்விஷயமுகூட ரஸிபாதிருக்கிறவுங்களு
க்கு, அதினெல்லையிலே நிற்கிறவெனக்கு ரஸிக்குமாபோ
லே ரஸிக்குமோ. (என்னுவுக்கே) அநாதிகாலம் விஷயா
ந்தரங்கள் ரஸித்துப்போந்த என்னுவுக்கே யிவ்விஷயம்
ரஸிக்கிறதென்றுமாம்.....(க)

அரும்பதம்.

“அண்ணிக்குமமுதாழும்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்துபாவ
ம் (முதற்பாட்டில்த்யாதி) ஆனால் “என்னப்பனில்” என்றசொ
ல்லுவானென்னென்கிற சங்கையை அதுவதித்து, இதுக்குமுன்று
வகையாக பரிஹரிக்கிறார் (ப்ராப்யேத்யாதி) (ஆழ்வாருடையஇ
த்யாதிக்கு) அவருடையபோக்யதாதிசயம் சொல்லுகைக்கு கீழ
வதிசொல்லவேண்டுகையாலே “அப்பனில்” என்கிறொன்றுகரு
த்து (ஆழ்வாருடையமுகமலர்த்திக்காக) என்றதுக்கு ‘என்’
என்கிறபதமதுஸந்தித்தால் ஆழ்வார் திருவுள்ளமுகக்குமென்று தி
ருவுள்ளம். (அவருகக்கும்) ஆழ்வார்வ்யாமோஹிக்கும், இப்படி
வ்யாமோஹிக்கு அபதாரமாகையாலே “கண்ணிநுண்” இத்யா
தியாலே விசேஷித்தாொன்று தாத்தபர்யம். “மாயன்” என்றபத
த்தில் ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்கையெல்லாம் விவக்ஷித்து மூன்றும்ப
ரிஹாரத்தை விவரிக்கிறார் “உரலிளோடு” இத்யாதி.

தாம்பினுலென்ன அமைந்திருக்க “கண்ணிநுண்சிறு” எ
ன்று வர்ணிக்கைக்குக் கருத்தென்னென்னில் அருளிச்செய்கிறார்
(ஆழ்வார்பக்கல் இத்யாதி) (உத்தேஸ்பதையிருந்தபடி ஆராயும்ப
டியாயிற்று) என்றந்வயம். உள்மாயம்புறமாரம் உந்தரப்பாஹ்ய
ஸ்வரூபமெல்லாமென்றபடி. தாம்பினுற்கட்டின்கையிலே ஆழ்வா
ர்வ்யாமோஹித்தபடியாலே அவரை யிட்டிக்கண்ணியை வர்ணித்
தாொன்றுகருத்து. அவ்யவஹிதமாக பகவத்விஷயத்தைப்பற்றி
வர்ணித்தாலாகாதோ ஆழ்வாராயிட்டென்பானென்னென்ன அரு
ளிச்செய்கிறார் (இவரித்யாதி) (ந்யஸ்தபராரான்படி) என்றது
ந்யஸ்தபராராகையாலேயென்றபடி. “கண்ணி” என்றதுக்குப்
பீதம் (கண்ணித்தாம்புஇத்யாதி) இத்தரலாழ்வார் வ்யாமோஹித்
கருக்க ஸகிசுகமென்றுகொளவள்ளம். நேரிபதசயிர்க்கை - மெல்லி

இத்யாதி) ஸம்ஸாரபந்த மவிழ்கைக்கும் இந்தக்கட்டை அவிழ் ததுக்கொள்ளாமைக்கும் ஹேதுவேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பிறருடையவித்யாதி) ஆக “யடிஸ்தொஷிமஹுதூ” (ஓஸ் டிஷ்யூஷ்யூஷ்யூ) என்னுமவனுக்கும் அர்த்தமருளிச்செய்கிறார். ப்ரபந்தாதியிலே பகவத்குணங்களிலே யிழியாதே தாம்பைவர்ணி ப்பா நென்னென்கிற சங்கையிலே ஸிம்ஹாவலோகநயாயேந பரிஹரிக்கிறார் (ஆழ்வாரித்யாதி வாக்யதரயத்தாலே.) வெளிய து - அஸாரம். இனிபாக்குத ஸ்லோகத்திலே “கதிவ்ஹுவெ ஷிதஃ” (அதிவ்ஹுவேஷிதஃ) என்றதுக்கு அவதாரிகை யருளிச் செய்கிறார் (இவன்நனைவித்யாதி அறியுமவனிதே பென்னும ளவும்) (ஸாமாந்யனென்றிடு மீடெல்லாமென்றது) அழகர் திரு மலையிலே ஸாமாந்யொன்றும் சோழியொன்றும் இரண்டுவகை யுண்டாய் அவர்களுக்கு அந்யோந்யஸ்பர்த்தை யுண்டாகையாலே சோழியரெல்லாருமாக ஸாமாந்யரைக்கண்டால் அடிக்கவேண்டு மென்று கூடியிருக்கச்செய்தே, இருட்டினவிடத்திலே சோழியரு க்குள்ளே யொருவன்வர, அவனை ஆளநீயாமல் அடிக்க, நான்சோழியன் ஏன் அடிக்கிறீர்களென்ன, ஸாமாந்யனென்றிருந்தோமெ ன்ன, ஆனாலின்னும் குத்துங்களென்ன, அவன்பக்கல் ஸ்பர்த்தை யாலே தன்னேவுதோற்றமுமற் சொன்னுனென்றைதிஹ்யம்; அப்படியே க்ருஷ்ணனும் வெண்ணெய்களவு கண்டானென்று கட்டினா லு மடித்தாலும் கள்ளனென்றடித்தால் நமக்கிஷ்டம், அத்தால் நமக்கு பயமில்லை யென்றிருந்தானென்றபடி. “தொழுதையுமிவை கண்டவசோதை” என்கிறபடியே தாயைத்தொழத்தொடங்கினு நென்கிறார் (இவனித்யாதி) தொழுதாலடியாரோவென் ன, (இத்தசையிலித்யாதி) இவற்றையெல்லாம் நினைத்து அதிச ஞ்சலசேஷ்டிதஃ என்கிறாரென்று கருத்து. பலிதார்த்தம் (தருதுருகையித்யாதி) (இத்யுக்த்வா) என்றுநிஜம் கர்மகரணத்துக்கு ஹேதுவாக அதுவதிக்கையாலே அத்தையு மொருபந்தகமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஒருசொல்லாலேயித்யாதி) * இப்படியிவன்சொல்லுக்குப் பரதந்தாயிருக்கையாலே தானேகட்டுண்ணப்பண்ணி னான் என்றுகருத்து. கட்டாதே அடியாதே அவனுடைய அண்ட யிலேதானேயிருக்க வொண்ணாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவனியித்யாதி) கட்டுண்கைமுதலானவை ஆஸ்ச்யங்களானபுடியை உபபாதிக்கிறார் (இத்தால் இத்யாதி) அவரப்பனில் இன்று ஸம்பந்த மறச்சொல்லாதே (ஏன்னப்பனில்) என்னத்தடுமோ வென்கிற சங்கையையதுவதிக்கிறார் (ஆழ்வார் இத்யாதி) (ஸம்ப

ந்தமறவார்த்தைசொன்னாராகில்) என்றுபரிஹார வர்க்யத்திலே யிருக்கையாலே இப்படிதாத்தபர்யம் கொள்ளவேணும். ஸம்பந்தமற் சொன்னாராகில் ஆழ்வாருக்குவைமுக்யம் வருமென்றுபரிஹரிக் கிறார் (பகவதித்யாதி) அவரப்பனில் - என்றுசொல்ல வந்தவரோ யாகிலும் அவசமாகச்சொன்னொன்று பரிஹாராரந்தர மருளிச்செ ய்கிறார் (அதவேத்யாதி) (என்னப்பனில்தென்குருகூர்) என்றும் போதாதோ (நண்ணி) என்பானேனென்ன. அருமைதோன்றச் சொல்லுகிறொன்று அவ்வருமையை த்ருஷ்டாந்தமுக்கே உபபா திக்கிறார் (சப்தாதித்யாதி) கீழ்சப்தாதிக்களோடே ஸாம்யந்தோ ன்ற விருளிச்செய்து ஆதிக்க்யந்தோன்ற அர்த்தாந்தரமருச்செய்கி ரார் (சப்தாதிவிஷயங்களித்யாதி)

(என்னப்பனில்-அமுதாநாம்) என்கிறபடியே குருகூர்ச்ச டகோபன் என்னாமல் 'குருகூர்நம்பி' என்பானேனென்ன வருளிச் செய்கிறார் (நல்கிஇத்யாதி) சுற்பித்தார் - அப்பயஸிப்பித்தார். (ஸௌலப்பயம்என்றது) ஏககரண ஸாத்யத்தாலேவந்த ஸௌல ப்யமென்றபடி. (ஊதம்) என்றவிடத்தில் வர்த்தமாநதாத்தபர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அதுதானித்யாதி) இத்தைஸுஹேதுகமாக வு பபாதிக்கிறார் (நசேத்யாதி) (என்ன) என்றதுக்கு இரண்டிதா த்பர்யம் ; பாகவதநிஷ்ட்டெனன்றும், விஷயாந்தர ப்ரவண்ணெ ன்றும் ; முந்தினவர்த்தத்தை சங்காபூர்வகமாக அருளிச்செய்கி ரார் (அதுபின்னையித்யாதி) இரண்டாவது (அநாதியாகவித்யா தி) விரோதிரஸந்ததை அதுபவிக்கிறென்னாவுக்கு இதரஸிக்கும் படியென்னென்று வித்தராகிறொன்றுகருந்து.....(க)

இரண்டாம்பாட்டு.

நாவினானவிற்பெய்தினேன்

மேவினேனவன்பொன்னடிமெய்ம்மையே

தேவுமற்றறியேன்குருகூர்நம்பி

பரவினின்னிசைபாடித்திரிவனே.

ப்ரதிபதம்.

நவிறு - (பகவத்விஷயத்தில் உபகாரகரை) ஸ்தோத்ர ம்பண்ணக்கடவ. நாவினான் - நாவைக்கொண்டு. இன்பம்-பேற்றை, நிதிகையாந்தத்தை. எய்கினேன் - பெற்றேன்; ப்ராபித்தேன். அ வன்பொன்னடி - ஆழ்வாருடையஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளை.

மேவினேன் - (உத்தேச்யமாக) பெருந்தினேன். மெய்ம்மையே - ஸத்யமாக. மற்ற - ஆழவாரொழியவேறொரு. தேவு - தேவதைவய. அறியேன் - அறிகிலேன். குருகூர் - திருநகரிக்கு. நம்பி - நிர்வாஹகரான ஆழ்வாருடைய. பாவின் - ப்ரபந்தத்தினுடைய [திருவாய்மொழி; கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பாதல்] இன் - இனிய. இசை - காதத்தை. பாடி - பாடி. திரிவண் - திரியாநின்றேன்.

வ்யாக்யாநம்.

இரண்டாம்பாட்டு. முதற்பாட்டில் - “ ஆழ்வார் ” என்றூல்தமக்கு ரஸிக்கிறபடிசொன்னார். இப்பாட்டில் - அவருடையபாசுரமே தேஹயாத்நையாம்படி தாரகமானபடியைச் சொல்லுகிறார்.

(நாவினுனவிற்பெய்தினேன்) “ என்றக்காலண்ணிக்கும் ” என்றுப்ரஸ்துதமானத்தை யதுபாவிக்கிறார் அதிலுண்டான ஆதராதீசயத்தாலே; மநஸ்ஸஹகாரமில்லாத வுத்திமாத்ரமடியாக நிரதீசயசுகம் ப்ரயோஜநமானால் பின்னுட்டுகைதவிராதிதே. (நாவினுல்லவிற்பெய்தினேன்) மநஸ்ஸஹகாரமில்லையென்கிறார். பகவத்விஷயத்திலுபகாரகனா ஸ்தோத்ரம்பண்ணக் கடவநாவைக்கொண்டு, அந்தக்காரயத்தைக் கொள்ளப்பெற்றேனென்னவுமாம். “ ஸ்ரீகிருஷ்ணமஹாபகவதே ” (ஸ்ரீகிருஷ்ணமஹாபகவதே) என்னக்கடவதிதே. ஈஸ்வரஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநங்கொள்ளப்பெற்றேன் நானொருவனுமென்கிறார் (இன்பமெய்தினேன்) “ வீவினீன்பம்மிகவெல்லையென்கிறேன் ” என்றூழ்வாரவ்விஷயத்திற் பெற்றபேற்றை இவ்விஷயத்திலே பெற்றேனென்கிறார். “ சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் ” என்றுகாணத்தாயத்தாலும் மவ்விஷயத்தை யாஸ்ரயித்தவர் பெற்றபேற்றை உத்திமாத்ரத்தாலே பெற்றேன். அநாதிகாலம் நரகத்திலேயிருந்தபடியும் நரகத்திலே ஸம்ஹாரமும்மாம்படி பரப்பத்தைப்பண்ணிப்போந்தநாவாலே நிரதீசயாநந்தத்தைப் ப்ரபித்தேனென்னவுமாம்.

(மேனினேனவன்பொன்னடி) ஆழ்வாருடைய
ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளை யுத்தேஸ்யமாகப்பொரு
ந்தினேன். “கழிவாழி” (கீ. ௪. ௩) என்று ஈஸ்வரனுக்கூ
ட வுபேகித்ததகசையிலே விஷயீகரித்த ஆழ்வாருடைய
விலகூணமான திருவடிகளோடே பொருந்தப்பெற்றேன்.
நீர்செய்ததினவாகில், பேற்றிலறுதிபாடிருந்தபடி யென
னென்ன (மெய்ம்மையேமேவினேன்) உபகாரகவிஷயத்
திலே நிற்கிறவளவிலே வேறொருவிஷயமுத்தேஸ்யமாய்,
அதுகூட்டினவாறே அதிலேதோள்மாரும்படி யன்றிக்கே,
ஐவிகாமுஷ்மிகங்களிரண்டும் ஆழ்வார்திருவடிகளையாகப்
பொருந்தினேன். இங்கிருந்தநாள் அஜ்ஞாதஜ்ஞாபந்தநா
லே யுபகாரகராகவும், பகவல்லாபத்துக்கு புருஷகாரமாக
வும், நித்யவிபூதியில் “யத்ருவ-ஓரெஸாயொர்ஸூத்திரெ
வா” (௦௪. ௪. ௪) என்கிறபடியே ப்ரா
ப்யமாகவுயிவர் தம்மையேபற்றினேன். ஆளவந்தார் “சு
த்ருவாசுத்ருவாமி” (௦௪. ௪. ௪) என்கைக்குமடியிவ
ரிதே.

(தேவுமற்றறியேன்) ப்ராப்யமும் ப்ராபகமாக வேறொருவஸ்துவண்டென்றிறேன். மெய்ம்மையேயென் றனிடம் - அவ்வயத்தாலேசொல்லுகிறார். (தேவுமற்றறியேனென்று) வ்யக்திகோகத்தாலே சொல்லுகிறாரிறே தம் முடைய அத்யவசாயத் தோற்றுகைக்காக, மற்றறியேனெ ன்று - புருஷார்த்தாந்தரங்களோபாதி பகவத்விஷயத்தை யுங் கழிக்கிறாரிறே, அக்தினெல்லையான ஆழ்வார்திருவடிக ளளவும் வந்தவராகையாலே, சாஸ்த்ரவாசனையாலேயாதல் ஆசார்யோபதேசத்தாலேயாதல் சொல்லுகிறார்ஸஸ்; உ பகாரகரான ஆழ்வார் திருவடிகளில் பாலபந்தத்தாலே சொல்லுகிறார்.

12. (குருகர்நம்பி) இவனாயும்பற்றி வேறொருவிஷயத்தையும்பற்ற வேண்டுமென்படியோ, இவருடைய பூர்த்தியிருப்பது. குருகர்நம்பிபாவென்கிறது - ஆம்வார்திருவா

யாலே யருளிச்செய்ததென்றாயிற்று திருவாய்மொழிதன் னையுமாதரிப்பது. அதிலே “குருகூர்ச்சடகோபன்” என் றருளிச்செய்தாரிறே. அவ்வழியாலேயாயிற்று திருவாய் மொழியிலாதாம்; ஆழ்வார்ப்பாதிபாத்யராகையாலே, கு ருகூர்நம்பிபாவென்று கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பைச் சொ ல்லுகிறதென்னவுமாம். (பாவினின்னிசை) பாவோடே கூடப் புணர்ப்புண்டஇனியஇசை. (பாடித்திரிவனே) உ ம்முடையதேஹயாத்தா நடத்திப்போரும்படியென்னென் ன, பரிதிப்பேரிதனையக்கொண்டுசொல்லி இதுவேதாரக மாகசஞ்சரிப்பன். “உண்டுதிரிவன்” என்னுமாபோலே (பாடித்திரிவனென்கிறார்) “நமன்றமர்தலைகள்மீதே - நாவலிட்டிழைதருகின்றோம்” என்னுமாபோலேஇது யா த்நாயாயிருக்கிற என்னுடைய கதிரிவருத்தியைப் பண் ண வல்லாருண்டோ வென்றுமாம். பராக்தநகரம்பலத் தையறுபவிக்கும்புமன் கதிபங்கம்பண்ணவோ, அதுக்கடி யான விஷயர்ந்தரங்கள் கதிபங்கம்பண்ணவோ.....(௨)

அரும்பதம்.

ஸங்கத்யர்த்தம் வருத்தவர்த்திஷ்யமானகீர்த்தநம் (முதற் பாட்டிலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்ஆழ்வாருடைய போக்யதையை யும், அநந்தம் ததஸம்பந்தத்தையுடைய ப்ரபந்தமே தமக்கு தார கமென்கையையும் சொல்லுகிறொன்றுகருத்து. (அவருடையபா சுரம்) என்று திருவாய்மொழியும் கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பும், ஸ ம்பந்தஸாமாந்யஷஷ்டியாகையாலே, (தேஹயாத்நாயாம்படி) என்றத்தைவிவரிக்கிறார் (தாரகமானபடியை) என்றவிதில்.

“பாடித்திரிவனே” என்றத்தைப்பற்ற “என்றக்கால்” என்றத்தோடு புருத்தமன்றோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (என் றக்காலித்யாதி) ஆதாரதிசயத்துக்கடியருளிச்செய்கிறார் (மநஸ் ஸஹகாரமித்யாதி) (நீரதிசயசுகம்) என்றத “என்னப்பனில ண்ணிக்கும்” என்றத்தைக்கடாக்கித்த. (சுவிற்று) என்றுவிடுகை யாலே நாரூர்த்தசித்தமாயிருக்க (நாவினில்) என்றுசொல்லுவா னென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (முதலித்யாதி) நைரபேக்ஷ்யம் சொல்லுகையன்றிக்கே (நாவினில்) என்று ஸ்லாக்யார்த்தமென்கி றார் (பகவதித்யாதி) உபகாரகனை ஸ்துதிக்கவேண்டுமாவென்ன அ

ருளிச்செய்கிறார் (ப்ரத்யக்ஷத்யாதி) நாப்படைத்தப்யோஜந
ம்பெற்றவர்கள் வேறிலையோவென்ன, “விவித்ரூபௌஹஸம்
பதிஃ” (விவித்ரூபௌஹஸம்) இத்யாதிவசந்தை யுட்கொண்ட
ருளிச்செய்கிறார் (ஈஸ்வரேத்யாதி) நாவினால் நவிற்து இன்பம்பெ
ற்றருண்டோவென்ன “இசைமாலிகளேத்திமேவப்பெற்றேன்”
என்றதைக்கடாக்ஷித்து (நாவினால்நவிற்தின்பமெய்தினேன்) என்
று ஸமுதாயதாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (‘வீவிலின்பம்’ இத்யா
தி) கீழ் உக்திமாத்ரத்தால்வந்த ஆநந்தம்ஆழ்வார்க்கு ஸமமென்ற
ருளிச்செய்து அவருக்குக்கரணதர்யம்வேண்டிற்று, இவருக்கொன்
றேயமீமந்ததென்று தாத்பர்யாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (சிந்தை
யாலும் இத்யாதி) (நாவினால்) என்றதுக்குரைரபேக்ஷயஸ்ஸா
சோத்யோதந மன்றிக்கே தாத்பர்யாந்தரமருளிச்செய்கிறார் (அ
நாதீத்யாதி)

அநந்தக்லேஸபர்ஜனையான ஸம்ஸாரத்திலிருக்கிற நாளொ
ல்லாம் ஈஸ்வரனுபேக்ஷித்தானென்றும், அவ்வளவில் ஆழ்வார்தம்
மைக்கடாக்ஷித்தானென்றும் திருவுள்ளமாகக்கருதி தாத்பர்யகதந
முகேந கீழ்வாக்யவீவரணம் (க்ஷிபாமீத்யாதி) பரமகாருணிகரஃ
கையாலும் அநாதியான ஸம்ஸாரத்தில் யாத்ருச்சிகாதிதள் ஸம்
பாவிதங்களாகையாலும் சேதநருக்கு “க்ஷிவாபி” (க்ஷிவாபி)
என்றவன்சொன்னது அஹ்ருதயோக்தியாய் அச்சமுறுத்தினுனித்
தனையென்று திருவுள்ளம்பற்றி (உபேக்ஷித்ததைசுன்றது) உப
கரகனென்றுஆழ்வாரை நிர்ப்நிநீராகிலுமக்குப்புருஷார்த்தமே
தென்கிற சங்கையையறுவதித்து நானிவரை யுபகாரகத்வேநபந்
நிவேநபலங்களிலே போகிறவனன்றிக்கே நியதமாக சகலபுரு
ஷார்த்தங்களும் ஆழ்வார்திருவடிகளாலே பற்றினேனென்கிறு
ரொன்றருளிச்செய்கிறார் (கீர்செய்ததித்யாதி) மெய்ம்மையே-ஸத்
யமாக, ‘மெய்ம்மை’ என்றதோடு ‘அவன்பொன்னடி மேவினேன்’
என்றதை யறுஷங்கித்தானென்று கண்மிகுநர்வது, “ஸந்யஸ்ய
பெவநியபேந” (ஸந்யஸ்யபெவநியபேந) என்கிறபடியே ஸகல
பலங்களும் திருவடிகளிலேயென்று கீழ்ருளிச்செய்து, ப்ராப்யப்
ரபகங்களாக யோஜநாந்தரம் (இவ்விருத்தித்யாதி) இத்தைப்
பற்றிநிறே அபியுத்தருமருளிச்செய்தானென்று ப்ரமாணம்காட்டு
கிறார் (ஆளவந்தார் இத்யாதி) (மெய்ம்மையென்றது) இரண்டா
ம்யோஜனையில் ப்ராப்யமும் ப்ரபகமுமென்றுசொல்லியிருக்க,
புந் “தேவுமற்றறியேன்” என்றுசொல்லவேணுமோ வென்கிற

சங்கைப்பரிஹரிக்கிரூர் (மெய்ம்மையென்றவிடம்இத்யாதி) சகலபலங்களு மாழ்வார்திருவடிகளாகப்பற்றினென்ற ப்ரதமயோஜநாதுகுணமாக தாத்பர்யாந்தரமருளிச்செய்கிரூர் (மற் றறியேனென்றித்யாதி) மூந்தினயோஜனையில்ப்ராப்யப்ராபகசாதா ரண்யேக (தேவு) என்று ஸமாஸ்யணியவஸ்துவைச்சொல்லுகிற து; இரண்டாமயோஜனையில் ப்ராப்யவஸ்துவைச் சொல்லுகிற து. சாஸ்த்ரங்களெம்பெருமானைப்ராப்ய ப்ராபகமாகச்சொல்லி ஆசார்யோபதேசமு மப்படியேயிருக்க, இவரிப்படிபழிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (சாஸ்த்ரேத்யாதி) ரீராழ் வாணாயொழிய “தேவுமற்றறியேன்” என்றிருக்கிறவராகில், முகி ல்வண்ணனடிமேற்சொன்ன சொன்மாலையாயிரமான திருவாய் மொழி அப்பயஸிப்பானேனென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கி ரூர் (இலகாயென்றுதொடங்கி திருவாய்மொழியிலாதாமென்னு மளவும்) (பூர்த்தியிருப்பது) என்றவநந்தரம் ‘ஆகையாலே’ பென் றுகூட்டி (ஆதரிப்பது) என்றத்தோடே அவ்விப்பது. ஆழ்வார் திருவாயாற்சொன்னதுக்கு ப்ரமாணம் (அதிலேயித்யாதி) இதுக்கு “ பரனடிமேற்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்” இத்யாதிகளிலேநோ க்கு, “ என்முன்சொல்லும் ” என்றும் “தன்னைத்தானேதுதித்து” என்றும் எம்பெருமான் சொல்லாகத்தோற்றுகையாலே ஆழ்வார் சொல்வென்றர்த்தம் சொல்லக்கூடுமோவென்ன, குருகூர்மப்பிவி ஷயமான ‘பா’ என்று அர்த்தாந்தரமருளிச்செய்கிரூர். (ஆழ் வாரித்யாதி) ‘பா’ என்று சந்தஸ்யையுடைத்தான ப்ரபந்தமா யிதுக்குச்சேர்ந்ததுருபமான மனோஹரமான காரமென்னுந்தமரு ளிச்செய்கிரூர் (பாவோடுஇத்யாதி) (பாடித்திரிவென்றதுக்கு) இரண்டுதாத்பர்யம். பாடுகைதிரிகைக்கு ஹேதுவாக்கி தாரகமா கவும், பாடுகையாலே அப்ராதிஹதஸஞ்சாரமாகவும் அதில்மூந்தின தை சங்கரபரிஹாரமுகேச வருளிச்செய்கிரூர் (உம்மூடைய இத் யாதி) இரண்டாம்தாத்பர்யம் (“நமன்தம்” இத்யாதி) நமன்- யமன்; தமர்-அவனுடையதுதர். நாவலிகை-ஐயித்தவர்கள் தோ ற்றவர்கள் வாசலிலே சென்றதைகூறுகை, உழிதருகை-சஞ்சரிக்கை. யாத்நாயாக - வ்யாபாரமாக. கதிரிவ்ருத்தியைப்பண்ணவல் லாருண்டோவென்றதை விவரிக்கிரூர் (ப்ராக்தநேத்யாதி) அதுக் கு-கர்மத்துக்கு.....(உ)

மூன்றும்பாட்டு.

திரிதந்தாகிலுந்தேவபிரானுடைக்
கரியகோலத்திருவுருக்காண்பனான்
பெரியவண்ணுருகூர்நகர்நம்பிக்கா
ஞரியனயடியேன்பெற்றநன்மையே.

ப்ரதிபதம்.

திரிதந்தாகிலும்-மீண்டாகிலும், தேவபிரானுடை - நித்யஞ்
நிசிர்வடிவமான ஈஸ்வரனுடைய, கரிய-கீலமேகசிபர்யாமமாய்,
கோலம் - சுந்தரமாய், திரு-பிராட்டியோடேகூடியிருக்கிற, உரு-
திருமேனியை, நான்-நான், காண்பன்-சாக்ஷாத்கரிப்பன், பெரிய
வண் - மஹோதாரராய்க்கொண்டு, குருகூர்நகர் - திருநகரிவிலே,
நம்பிக்கு - (அவதரித்த) ஆழ்வார்க்கு, ஆனாரியனாய்-உரியவடியனா
ய், அடியேன்-அடியேன், பெற்ற-ஸபிக்கப்பெற்ற, நன்மை-பகவத்
ஸபம்.....*

வ்யாக்யரணம்.

மூன்றும்பாட்டில், “தேவுமற்றறியேன்” என்
று-புருஷார்த்தாந்தரங்களோடேகூட பகவத்விஷயத்தை
யும் காற்கடைக்கொள்ளக்கடவீரோ, என்ன; “எனக்கு
புருஷார்த்தம்” என்னுமளவாயிற்று காற்கடைக்கொண்ட
து, “ஆழ்வாருகந்தவிஷயம்” என்னுமிவ்வழியாலேதே
வுமற்றறியிலுமறிவனென்கிறார், சூர்ப்பநகியைப்போலேகி
டந்தானே கண்டேறுமநிறே தவிர்த்துக்கொண்டது: “வி
ட்டிசித்தர்தங்கள் தேவனாவல்லபரிசுவருவிப்போ லதுகா
ண்டும்” என்றுபெரியாழ்வார் முன்னுக்கப்பற்றும் ஆண்டா
ளைப்போலே, ஆழ்வார்முன்னுக்கப்பற்றும்பற்றுத் தவிர்க்கி
லரிறே; ஆழ்வார்முன்னுகவரு முத்தேஸ்யதை தவிர்க்கி
லரிறே, “ஊவதஃபாஸொசிதஃ” (ஹவஃஃஃஃஃஃஃ)
என்றுகேட்க, “யஸ்யோயிகதொசிதஃ” (ஹவஃஃஃஃஃஃஃ)
என்றும்போலே, ஆசார்யருசிபரிக்கருஹிதமாய்வரும
து ஆதரணியமிறையிவர்க்கு. த்ரிபுராதேவியார் “வடகிழ்
மூலையில் தத்தவத்தையும் ‘ஆஸ்ரயணியம்’ என்றுடையவ

ரருளிச்செய்தாராகில் எனக்கும் அதுவாமத்தனையன்றோ” என்றான்: குணமலைப்பாடியுடையார் காங்கேயர்தெற்கே யெடுத்துவிட்டபோது; பிள்ளை ஆத்தானங்கே குறைவறுப் புச்சமைக்க, அவர் “உமக்குவேண்டுவதென்” என்று கேட்க, இவர் “உம்மைக்கொண்டுபண்டே யுபகாரங்கொ ண்டோம்காணும்” என்ன; “ஆவதென், என்னையறியா தேவருவதோருபகாரமுண்டோ” என்ன, “எங்களா சார்யர்நான்கோயிலில் மண்பெற்றது அவ்வேளாளனாலே என்றருளிசெய்யக் கேட்டிருந்தோம், இதுக்குமேற்பட் டதோ ருபகாரமுண்டோநமக்கு” என்றார்; உடையவர் வெள்ளைசாத்தியெழுந்தருளின காலத்திலே, அவுர்நிருவ டிகளிலே சம்பந்தமுடையாரை “பெருமானைத்திருவடி தொழவேண்டா” என்றுவிலக்க ஆழ்வானை “நீரார், எ னக்குவிரோதிகளோ, நீர்புக்குத்திருவடி தொழலாகாதோ என்ன, “ஆத்மகுணம் மோகூஷேதுவென்றிருந்தோ ம், அதுபந்தஹேதுவானபின்பு எம்பெருமானார் திருவடிக ளில் சம்பந்தத்தை யறுத்துக்கொள்ளவோ” என்றுமீண் டுபேரந்தார.

(திரிதந்தாகிலும்) திரிதருகையாவது - மீளுகை. மீண்டாகிலும். திரிதலென்றது - கடைக்குறையானசொ ல்லாய், திரிதந்தாகிலும் - போனவழியெல்லாம் மீண்டா கிலும். அதாவது - திருவாய்மொழிப்பாவைவிட்டு, இசை களைவிட்டு, ஆழ்வானைவிட்டு, “அவருகந்தவிஷயம்” எ ன்று ப்ரதமாவதியிலேவந்து. (தேவபிரானுடைக் கரிய கோலத் திருவுருக்காண்பன்) தேவபிரான் - நித்யசூரிக ளுக்குத்தன்னைமுற்றாட்டாக அதுபவிக்கக்கொடுத்துக்கொ ண்டிருக்கு முபகாரசன். இவரின்நிலைகுலைந்து பகவத்வி ஷயத்திலே நிற்கும்போதும், அதினெல்லையான நித்யசூரி கள் யாத்ரையாயயிற்றிருப்பது. தேவபிரானுடைக் கரிய கோலத்திருவுரு - நித்யசூரிகளுக்குப் படிவிடும்வடிவு, காளமேக நிபஸ்யாமமாய், அழகூதா நெருவடிவுகொ ண்டாற்போலேயிறேயிருப்பது; “கோலமேதாமனைக்க

ண்ணதோ ரஞ்சனநீலமே” என்றழ்வார் வாய்ப்புலத்தந் கேட்டிருக்கு மவராகையாலே பேசுகிறார். பரமயோகிகள் யோகங்கைப்புகுந்தால் ஊர்வசியுடைய வடிவ்வர்ணிக் குமாபோலே, இவருமில்லிஷயத்தை வர்ணிக்கிறார்-“கரியகோலம்” என்று, ஸ்ப்ருஹைபண்ணும்படி ஆழ்வார்வ ர்ணிக்கக் கேட்டிருந்தபடியாலே. காண்பன் - சாக்ஷாத்க ரித்ததுபவிக்கிற இவனாவிட்டால், பரமபதநிலயனையாயி ற்று சாக்ஷாத்கரிப்பது. (நான்) “ தேவுமற்றறியேன் ” என்று பகவத்விஷயத்தை சந்யசித்தநான்.

(பெரியவன்குருகூர்நகர்நம்பிக்கு) மஹோதார ராய்க்கொண்டுதிருநகரியிலேதிருவவதரித்த ஆழ்வார்க்கு. சர்வேஸ்வரனுடைய ஒளதார்யம் ஜீனியாதகாலத்திலே தன்வாசியறிவித்த ஒளதார்யமிதே. குருகூர்நகரென்று - * வைகுந்தமாநகரை வ்யாவர்த்திக்கிறது. “ பரமபதம் ” என்பது, “ அயர்வறு மமரர்களதிபதி ” என்பதாய் ஆழ் வார் படுமதெல்லாம், இவரும் “ திருநகரி ” என்றாலும், “ ஆழ்வார் ” என்றாலும்படியேயாயிற்று அதுபவிப்பது (நம்பிக்கு) “ நானொன்றைவிட்டேன் ” என்னலாம்படியோ ஆழ்வாருடைய பூர்த்தியிருப்பது. அதாவது-ஆழ்வா ரை யதுபவிக்கு மதுபவத்திலே பகவத்விஷயமந்தர்ப்பூத மாயிருக்கை. (ஆளுரியனாய்) உரியவடியனாய். உரியவ டியார்க்கு “ தந்தாமுக்கு ” என்றவொரு ப்ரியாப்ரியங்க ளின்றிக்கே ஸ்வாமியுகந்தத்தையேபற்றி, அவன்கைவிட்ட த்தை விட்டிருக்குமதிதே ஸ்வரூபம் (அடியேன்) ஆழ் வாரூடைய நீர்மைக்குத்தோற்று “ அடியேன் ” என்கிறார்; “ தொண்டரெல்லீரும்வாரீர் ” என்னும்நீர்மையிதே. (பெற்றநன்மை) பெற்றபதவல்லரபம். ஆழ்வார்க்குரிய அ டியேனாய்ப்பெற்ற பேறு இதிதேநான். ப்ராப்தாப்ராப்தவி வேகத்தில் ப்ராவண்யத்தால்வந்த நன்மையன்றென்கை.ந

அரும்பதம்.

கீழ்ப்பாட்டில் “ தேவுமற்றறியேன் ” என்றும், இப்பாட் டில் “ தேவபிரானுடைக்கரிய கோலத்திருவுருக்காண்பன் ” என்

றும் சொல்லக்கூடுமோவென்கிறவிரோதி பரிஹாரார்த்தமாக சக்
கார்தர பரிஹாரமுகேந ஸங்கதிபருளிச்செய்கிறார் (தேவியாதி)
பகவத்விஷயத்தையும், தமக்குத்தேஸ்யரான ஆழ்வாருக்குத்தே
ஸ்யமான பகவத்விஷயத்தையும் காற்கடைக்கொண்டப்ரகாரத்
தைத்ருஷ்டாந்தமுகேந விவரிக்கிறார் (சூர்ப்பரகேத்யாதி) இத்
தால் அத்வாரகமாகப்பற்றுகை யார்த்தஹேதுவென்று கருத்து.
ஆழ்வாருகந்தவிஷயமென்று பற்றினப்ரகாரத்துக்கு அஞ்சுத்ருஷ்
டாகந்தங்களை யருளிச்செய்துகொண்டு விவரிக்கிறார் (விட்டுசித்தரி
த்யாதி மீண்டுபோந்தா ஒன்னுமளவும்) கீழ்வாக்யவிவரணம்
(ஆழ்வாரித்யாதி) இவருக்கு - மதுராகவிகளுக்கு, குணமீலைப்பா
டி-காரமவிசேஷம், (காங்கேயன்) என்று ஒருவேளாளனுக்குப்
பெயர், எடுத்துவிட்டபோது-சேனையைத்திரட்டிக்கொண்டு போ
னபோது, (பிள்ளையாத்தான்) ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், சமைக்க -
அமைக்க, (மண்பெற்றது) - திருமாளிகைலபித்தது; இவ்வைதி
ஷ்யத்தால் ஆசார்யாபிமதனென்றனக்கு மபிமதனென்று தோற்
றுகிறது, (காலத்திலே) என்றவநந்தரம் 'அவர்' என்றுசேஷம்,
(வேண்டாவென்று) என்றவநந்தரம் 'கோயிலிலேக்கிரமிக்கண்ட
ன் மதுஷ்யர்விலக்க' என்றுகூட்டுவது, (ஆத்மகுணமென்றது ஆ
ரோனுக்கும் விரோதியாகாதபடியானசமமும் தமமுமிவ்விடத்தி
லாத்மகுணங்களில்பரதாதம்) "சமமும்தமமும்" இத்யாதிவா
க்யங்கள் அதுஸந்தேயங்கள், கீழிரண்டுபாட்டிலும் "என்னப்ப
ன்" என்றும், "பெருமாயன்" என்றும், நம்பியென்றக்காலாழ்
வாரையும், குருகர்நம்பி பாவினின்னிசையென்றவிடத்தில்திருவா
ய்மொழியையும் அதில்காந்ததையும் பற்றின்கர்மத்தைத் திருவுள்
ளம்பற்றி மீண்டபடியை விவரிக்கிறார் (அதாவதித்யாதி) "கரி
யகேலத் திருவுருக்காண்பன்" என்கையாலே "தேவபிரான்"
என்றதுக்கும் தம்மையறுபவிப்பித்தாப்போலே யவர்களை யறுபவி
ப்பித்தானென்று திருவுள்ளமென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார்
(நித்யரூபிகள் இத்யாதி) இவர்மீண்டாராகில் "ஏன்னப்பனில்"
என்றகண்ணையன்றேபற்றுவது, 'தேவபிரான்' என்பானேனெ
ன்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவ்நின்றநிகைஇத்யாதி) (நின்றநிகை
என்றது) திருவாய்மொழி யிசையிலே நின்றநிகையென்றபடி, (அ
தினெல்லையானவென்றது) பகவத்விஷயத்தின்மே லெல்லையான
படி, நித்யரூபிகளையுபவிக்கும் வடிவுகளியதிருவுருவா யிருக்குமோ
வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நித்யரூபிகளுக்கு இத்யாதி) (இதே)
என்றது ப்ரமாணப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது, இது இருந்தபடி

யென்னென்ன (“கோலமே ” இத்யாதி) பகவத்பரவணன்றி
க்கே யிருக்கிறதாம் அவன்றிருமேனியை வர்ணித்துக்காணக் கட
வேனென்று ஸ்வார்த்தமாக ப்ரார்த்திப்பானென்ன வருளிச்
செய்கிறார் (பரமேத்யாதி) (காண்பன்) என்றத்தாலே தேவபி
ரானேயே காணக்கடவேனென்று பொருளாய் அத்தையருளிச்செ
ய்கிறார் (சாக்ஷாதித்யாதி) (காண்பன்) என்றத்தாலர்த்த சித்
தமாயிருக்க நானென்றத்தால் பலிதம் (“ தேவுமற்று ” இத்
யாதி.)

பெருமையை வண்மைக்கு விசேஷணமாக்கி அத்தைவிசே
ஷிக்கிறார் (சர்வேஸ்வரனுடைய இத்யாதி) குருகூர்பத வ்யாவ்
ருத்யர்த்தம் (குருகூரித்யாதி) வ்யாமோஹத்தாலே ஆழ்வாரா
யும் திருநகரியையும் வர்ணித்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தமுக்கே தாத்பர்
யம் (பரமபதியித்யாதி) குருகூர்நகரானென்னுதே (நம்பியெ
ன்றதுக்கு (தாத்பர்யத்தை யெல்லையளவு மருளிச்செய்கிறார் (நா
ன்னுன்றையித்யாதிவாக்யத்தாலே) உரியனாய் - ஆளாய் என்று
விசேஷிக்கைக்கு ப்ரயோஜந மருளிச்செய்வதாக உரியவடியார்
நிலையைக்காட்டுகிறார் (உரியஇத்யாதி) நான்வன்றிருக்க ‘அடியே
ன்’ என்றருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வாருடையவித்யாதி) நன்மை
யென்று வித்தராகிறுரென்கிறார் ஆழ்வாருக்கு ஸர்வம்வாக்யம் ஸா
வதாரணமென்று (ஆனூரியனாய்ப்பெற்றநன்மையென்று) தாத்
பர்யம் - (ப்ராப்தேத்யாதி) ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகமாவது ப
கவத்விஷயம் ப்ராப்தம், இதரவிஷயம்ப்ராப்தம் என்றுவிவேகித்
துப் பற்றவில்லை. அப்படியே யாகையாலே பற்றினென்ற
படி.....(௩)

நான்காம்பாட்டு.

நன்மையான்மிக்கநான்மறையானர்கள்
புன்மையாகக்கருதுவராதவி
லன்னையாயத்தனையென்னையாண்டிடும்
தன்மையாள்சடகோபனென்னம்பியே.

ப்ரதிபதம்.

நன்மையால் - அபகாரிகளளவிலும் உபகரித்திருக்கிறநன்
மையால், மிக்த - அதிகவித்த, நான் - நாலுலகைப்பட்ட, மறை-

வேதங்களுக்கும். ஆளர்கள் - வ்யாஸபதம் செலுத்தவல்லவர்கள். புன்மையாக - பொல்லாங்காக. கருதுவர் - சிந்திப்பர். ஆதலில் - ஆதலால். அன்னையாய் - மாதாவாய். அத்தனாய் - பிதாவாய். என்னை - அடியேனை, ஆண்டிடும் - நியமித்துப்போருகிற. தன்மையான் - ஸ்வபாவத்தையுடையரான், சடகோபன் - (என்னுடைய) சாட்யத்தைப்போக்கினவர். என்னம்பியே - என்னுடையகுறைவு தீரும்படிபூர்ணதையை யுடையவர்.....*

வ்யாக்யாநம்.

நாலாம்பாட்டில், “என்னப்பனில்” என்று - காற்கடைக்கொண்டவிஷயத்தை, “ஆழ்வாருகந்தார்” என்றுவிரும்புகைக் கடியென்னென்னில்; எந்தண்மையைப்பாராதே யென்னைவிஷயீகரித்தநீர்மையை யநுசந்தித்தால், அவருகந்தவிஷயத்தை யுகவாதொழிவனோஎன்ன; உம்முடையதண்மையேது, அதுபாராதே அவர்விஷயீகரித்த படியென்னென்ன, அதைப்பேசுகிறார்.

(நன்மையாலித்யரதி) ஆத்மகுணங்களால் ப்ரசுராராய், சம்ஸாரிகளுக் கபாஹ்யபூதராசிருப்பாரில் ஆழ்வாரை யொழிந்தாராடைய, “இவனவஸ்து” என்றுகைவிடும்படியன்றோ வென்னுடையஸ்த்திதி யிருக்கும்படி. ஒருத்தனுக்கு நன்மையாவது - தோஷகுணங்களேகாஹ்யஸ்த்தங்களாயிருந்தால், தோஷத்தைவிட்டு குணம்ஸத்தை ஸீகரிக்கை. அதில் மிகுதியாவது- ‘குணம்என்று’, பேரிட்வாவதொன்றின்றிக்கே தோஷமேயாயிருந்தால், அதுதானே பற்றுசாகக்கைக்கொள்ளுகை. (நான்மறையாளர்கள்) அதுக்கடியாக ஹிதாதுசாஸநம்பண்ணக்கடவ வேதங்களிலே அவநாஹித்திருக்குமவர்கள். நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களுக்கும் வ்யாஸபதம்செலுத்தவல்லவர்கள். அவர்களாகிறார் - ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளாதல், கூரத்தாழ்வானாதல். இத்தாஸ்சொல்லிற்றாயிற்று- வேதார்த்ததாத்பர்யம்கைப்படுகை. அதாவது- ஆந்ருஸம்ஸ்யப்ரதாநராகையென்றபடி. (புன்மையாகக்கருதுவர்) புன்மையென்றொருதர்மமும், அதுக்காஹ்யமான தீர்மியுமாயிருக்கையன்றிக்

கே, புன்மைதானொரு வடிவுகொண்ட தென்றிருப்புக
ள். புன்மையாவது - துகமாதல், பொல்லாங்காதல், வி
ஷயாந்தரப்ராவண்யமாதல், துர்மானமாதல். இதுதான் -
மேலிற்பாட்டிலே ப்ரஸத்தமாகக்கடவது.

(ஆதலிலன்னையாயத்தன யென்னையாண்டிடுந்தன்
மையான்) அப்புன்மையேறேதுவாக “ இவ்வளவில்நா
மல்லதரகூகரில்லை ” என்றெனக்கு சர்வவிதபந்துவுமா
னவர். “ தீநுனொகாநுஸம்பரிசுரேதலெவஸாணம்
த ” (ப்ருஹஸ்பதஸுபரிசுரேதலெவஸாணம்) என்கிறபடி
யே, “ காகத்தோபாகியவனுக்கும் புறம்பொருபற்றுகில்
லை ” என்றதுவேறேதுவாக ஸர்வவிதரகூகரானவர். ப்
ரியமே செய்பக்கடவமாதா செய்யுமதுவும், ஹிதமேசெய்
பக்கடவ பிதாசெய்யுமதுவும், ஸ்வரூபாநுரூபமான அடி
மைகொள்ளும்நாயகன் செய்யுமதுவுமசெய்யுமவர். “ தா
பாய்த்தந்தையா யறியாதனவறிவித்தவத்தா ” என்றுபகவ
த்விஷயத்தில் ஆழ்வார்சொல்லுமதெல்லாம் ஆழ்வார்விஷ
யத்திலே சொல்லுகிறார். (தன்மையான்) அக்றிக்கு
ஒளஷண்யம் போலேயும், ஜலத்துக்கு சைத்யம்போலே
யும் இஸ்வபாவங்களை நிரூபகமானவுடையவர். அதாஹ்து
“ இவனுக்குபகரித்தோம் ” என்றுதான்நினைத்தல், இவன்
றனக்கு ப்ரத்யுபகாரத்திலிழிய வேண்டியிருத்தல் செய்யா
தொழிகை. (சடகோபன்) என்பக்கல் சாட்யத்தைப்போ
க்கினவர். கிழ்மூன்றுபாட்டினும் “ தென்குருகூர்நம்பி ”
என்றுசொன்னவர், இப்பாட்டிலே சடகோபனென்றாரி
றே-ஸ்வதோஷத்தைப்போக்கினபடியாலே, (என்னம்பி)
தாய்செய்வது தமப்பன்செய்யமாட்டான், அவன்செய்வ
திவன் செய்யமாட்டான், ஆசார்யன் செய்யுமதுஇருவரும்
செய்யமாட்டார்கள், நாயகன் செய்யுமது அடியான் செய்ய
மாட்டான், எல்லார்க்கெய்வதும்செய்யவல்ல பூர்த்தியையு
டையவர். (என்னம்பியே) என்னுடையதன்மையாகிற
பாழ்ந்தாறு நிரம்பும்படியான பூர்த்தியையுடையவ ரென்
னுமித்தனை. இவர்க்குக்கீழ்ச்சொன்ன த்ருஷ்டாந்தங்கள்

சர்வதாசாம்யமல்ல, கர்மௌபாதிகமாகவந்த சம்பந்த
மாகையாலும் பூர்ணஸ்த்தலமாகையாலும்.....(ச)

அரும்பதம்.

தீழ்ப்பாட்டுக்கு மிப்பாட்டுக்கும் சங்காபரிஹாரரூபேண
சங்கதியருளிச்செய்கிறார் (என்னப்பனில்லியாதி) (என்னப்பனி
ல்) என்றது “தேவுமற்றறியேன்” என்றதுக்குபலகூணம் (உகந்
தார்) என்ற அநந்தரம் ‘ஆகிலும்’ என்றதயாஹார்யம், ஆகையா
லாழ்வாரு கக்கைவிரும்புகைக்கடியாயிருக்க (அடியென்னென்னி
ல்) என்கிறசங்கை உதியாதென்கிறது பரிஹ்ருதம், ‘புல்மையா
கக்கருதுவராதலில்’ என்றத்தைக்கடாகூழித்து என்னுடைய நிகர்
ஷமேபற்றாசாக அங்குகரித்தவாழ்வாருடைய செளலப்பம் அவரு
கந்த விஷயமென்றாகிலும் பற்றுக்கைக்குஹேதுவென்று பரிஹரிக்க
ிறார் (என்தண்மையித்யாதி) என்தண்மைபாராதே அதுவேபற்
ராசாக என்று கூட்டுவது. (ஒழியேனோவென்ன) என்றது இப்படி
உத்தரமருளிச்செய்யவென்றபடி.

நான்மறையாளர்களாகையாலே நன்மையால் மிக்கவர்க
ளென்றாய் அத்தாலே உத்தாராகொன்று பலிதார்த்தமருளிச்செய்
கிறார் (ஆத்மகுணங்கனிலித்யாதி) (ஆத்மகுணங்கள்) ஆந்ருஸம்ஸ்
யாதிகள், புன்மையாகக்கருதுகிற விவர்களில் ஆழ்வாராயுமந்தர்
ப்பூதராக்கினால் மேலே ‘எண்ணையாண்டிடும்’ என்னக்கூடாமை
யாலே (ஆழ்வாராயொழிய) என்று சொல்லுகிறார். (அடங்க) க்
ருத்தஸ்நம்; நான்மறையாளர்களெல்லாரும். ‘நன்மையால்மிக்க’
என்றுத்தைவிவரிக்கிறார் (ஒருத்தனுக்கு இத்யாதிவாக்பத்வயத்தா
லே) (‘பற்றாசாக’) ஹேதுவாக, தாத்பர்யார்த்தம் (அதுக்கித்யா
தி) (அதுக்கு) பற்றாசாகக்கொள்ளுக்கைக்கு, சப்தார்த்தகதநமு
கேந ‘ஆளர்கள்’ என்றதுக்குத்தாதபர்யமருளிச்செய்கிறார் (நாலு
கையித்யாதி) (வ்யாஸபதம்) அகண்டமானவேதத்தை அர்த்தத்தி
ன்படியே சாகாகாண்டாதிருபேணவிபஜிக்கிற வ்யாஸருடையவ
திகாரம். (அவர்களாகிறார்) என்றது-நன்மையால் மிக்கநான்ம
றையாளர்களாகிறார் என்றபடி. உத்தார்த்தநிகமநம் (இத்தாலித்
யாதி) வேதார்த்ததாத்பர்யததின்படியே யதுஷ்ட்டிக்கவல்லவர்
களாயிருக்கை என்றபடி. (ஆந்ருஸம்ஸ்யம்)ஸ்ரவபூதாதுகூலாதுச
ரணம், புன்மைசப்தார்த்தமான துகமாதல் பொல்லாங்காதல் இ
வ்விடத்துக்குவிவகூழிதமன்று, மேல்பாட்டில் துகத்தைபுப்பாதி
யாமையாலே, பொல்லாங்கு-பாபம், தாத்பர்யார்த்தம் (அப்புன்

மைஇத்யாதி) எல்லாருக்கும் த்யாகஹேதுவான புன்மையிவருக்கு ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவானபடியை யுபபாதிக்கிறார் (“ த்ரீநுபொகாநு ” (श्रीलुप्तोन्) இத்யாதி) (அன்னையித்யாதிக்கு) கௌணவருத்தியாலேசப்தார்த்தம் (ப்ரியமேஇத்யாதி) (நாதன்) ஸர்வேஸ்வரன். வ்யாச்யாதாவீடுபடுகிறார் (தாயாவித்யாதி) (தன்மமயான்) என்றத்தைக்கீழ்ச்சொன்ன மூன்றுபதங்களிலுங்கூட்டி தாதபர்யம் (அக்கிக்கியாதி) இஸஸ்வபரவங்களை நிரூபகமாகச்சொன்னத்தால் பலிதம்(அதாசிறதித்யாதி) சாட்யத்தைப்போக்கினதுக்கு ஜ்ஞாபகமென்னென்னவருளிச்செய்கிறார்(கீழ்இத்யாதிவாக்யத்வயத்திராலே) பதாந்தரஞ்சொல்லாதே‘நம்பி’என்றதுக்குதாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தாம் என்றுகொடங்கிஅஞ்சுவாக்யத்தாலே) (ஆசார்யன்) என்கிறவாக்யத்துக்கு சடகோபன் என்று ஏன் அஜ்ஞாநத்தைப்போக்கினவொன்றையாலே யென்றுகருத்து. (நம்பி) என்றதுக்கு கீழ்ச்சொன்னவர்களோடு சாம்யஞ்சொன்னார்; அவர்களிலும் ஆதிக்யமாக வர்த்தாந்தரம் (என்னுடையவித்யாதி) (பாழ்ந்தாறு) பழிசூழி; அதாவது, தம்முடையதோஷங்களாகிற வஞ்சகமான படுகுழியைத்தற்றுப்புகடுகைக்கீடான க்ருபாநிகுணபூர்த்தியை யுடையவொன்றை. ஆதிக்யத்தை யுபபாதிக்கிறார் (இவருக்கியாதி) ‘நன்மையான்மிக்கநான்மறையாளர்கள்என்னைபுன்மையாகக்கருதுவராதலில் சடகோபனென்னம்பியே யன்னையாயத்தனும் என்னையாண்டிருந்தன்மையான்’ என்று அந்வயம். ஆக, காற்கடைக்கொண்ட பகவத்விஷயத்தையும் ஸர்வப்ரகாரோபகாரகரான ஆழ்வரையிட்டிகவாசொழிவேனோ வென்று கருத்து .(ச)

ஐந்தாம்பாட்டு.

நம்பினேன்பிறர்நன்பொருடன்னையும்
நம்பினேன்மடவாரையுமுன்னெலாம்
செம்பொன்மாடத்திருக்குருகூர்நம்பிக்
கன்பனையடியேன்சதிர்த்தேனின்றே.

ப்ரதிபதம்.

முன்னெலாம் - அநாதிகாலமெல்லாம். பிறர் - ஈஸ்வரனுடைய. நன்பொருள்தன்னை - ஸமீகமான ஆத்மவஸ்துவை. நம்பினேன்-ஆசைப்பட்டுப்போந்தேன். மடவாரையும்-பாதிவரத்யாதிகளையுடைய பாஸ்தீரிகளையும். நம்பினேன்-ஆசைப்பட்டுப்போந்தேன், செ - மாற்றுமினுக்கின, பொன்-பொன்னுலேசெய்யப்பட்ட

ட. மாடம்-மாடங்கையுடைய. திருக்குருகூர்-திருநகரியிலேயிருக்கிற, நம்பிக்கு-பூர்ணரான ஆழ்வார்க்கு. அன்பனாய்-பரிதனாய்; தாஸனாய். அடியேன்-அடியேன். இன்றே-ஆழ்வார்க்கு சேஷமான சமயத்திலே, சதிர்த்தேன்-சதாரணினேன்

வ்யாக்யாநம்.

அஞ்சாம்பாட்டில், உம்மைப்புன்மையாகவும் உமக்காழ்வார் சர்வப்ரகாரத்தாலு முபகாரகராகவுஞ்சொன்னீர்; உம்முடையபுன்மையையும், உமக்காழ்வாருபகரித்த நன்மையையுஞ்சொல்லிக்காரனீரென்ன, சொல்லுகிறார்.

(நம்பினேனித்யாதி) இதுஎன்னுடைய புன்மையிருந்தபடி. (பிறர்நன்பொருள்நம்பினேன்) பிறரென்கிறது - ஸர்வேஸ்வரனே, நன்பொருளென்கிறது - ஆத்மவஸ்துவை. தீர்விதாத்தமவர்க்கத்துக்கு மவ்வருகாய், விஸஜாதீயமான வைலக்ஷண்யத்தை யுடையனாகையாலே - பிறரென்கிறது ; “ உததிஃபௌஷஸ்து ” (உததிஃபௌஷஸ்து) என்னக்கடவதிறே. பொருளென்று - த்ரவ்யம். நன்பொருளென்று - விலக்ஷணமான ஆத்மவஸ்து ; “ ஔவ்யாணிநவததிஃ ” (ஔவ்யாணிநவததிஃ) என்று - த்ரவ்யங்களில் ப்ரதாநமாக ஆத்மவஸ்துவை நிஸ்சயித்ததிறே. அத்தையிறேமுன்பு நானபஹரித்தது. நம்புதல் - ஆசைப்படுதல். பரத்ரவ்யத்தை யாசைப்படுகையிறே - அபஹாரமாவது. “ வன்கள்வன் ” என்றழுவாரதுசந்தித்ததிறே யிவர்க்குமுதல். “ கிஞ்ஜ நநக்ய-தவ்வாவ்வொரொணா த்வாவ்வாரிணா ” (கிஞ்ஜ நநக்ய-தவ்வாவ்வொரொணா த்வாவ்வாரிணா) பகவச்சேஷத்வத்தளவில் நிலலாதே, சேஷத்வகாஷ்ட்டையில் நிற்கக்கடவ ஆத்மவஸ்துவைக்கிடர் நானபஹரித்தது; ததீயசேஷமானவன்றிறே யில்வாத்தமவஸ்து அநந்யார்ஹமாயிற்றுவது. அபஹாரத்தில்வந்தால், த்ரவ்யத்தினுடைய ஸ்லாக்யதைக்கும், அபிமானித்தவனுடைய ஸ்லாக்யதைக்கும்தக்கபடி ப்ராயஸ்சித்தம் கனத்திருக்குமிறே ; ப்ராஹ்மணவஸ்துவை யபஹரித்தாற்போலன்.

றே சண்டரலன்வஸ்துவையபஹரித்தல் ; த்ரவ்யங்களி
லும் குருலகுபாவத்தாலே ப்ராயஸ்சித்த வைஷ்ணவமுன்
டிறே, விறகு, வைக்கோல் களவுகண்டாற்போலே யன்றி
றேரத்நத்தைக் களவுகாண்டல் ; ஆத்மவஸ்து, ஸ்ரீகௌஸ்
துபஸ்த்தாநீயமாய், உடையவன் சர்வேஸ்வரனாயிறே யி
ருப்பது.

(நம்பினேன்மடவாராயும்) ஸர்வரணுக்கபிமத
மானவஸ்துவையபஹரித்தநான், தேஹாத்மாபிமாநிகள்
“ என்னது ” என்றபிமாநித்தவஸ்துவையபஹரிக்கச்சொ
ல்லவேனுமோ ; ராஜரத்நாபஹாரம்பண்ண அஞ்சாதநா
ன், கூடாத்தருடையவிற்கும் வைக்கோலுமபஹரிக்கஅஞ்ச
வேனோ. இத்தால் - ஸர்வராபிமதமான வஸ்துவையபஹ
ரித்தேன், அந்யருடைய அபிமதவிஷயத்தையு மபஹரித்
தேனென்றபடி, மடவாரென்கையாலே - அங்குமநய்யார்
ஹங்களை யபஹரித்தேனென்கை. (முன்னெலாம்) இப்
படிதேஹாத்மாபிமாநியாயும் விஷயப்ரவணனாயும் போந்த
காலந்தான் ஸாவதிபாகப்பெற்றதோ, ஸர்வரனோபாதி ஆ
த்மாவும்நித்யன், காலமுமநாதி. அசித்ஸம்பந்தமு மநாதி
யாகையாலே, முன்புள்ளகாலமெல்லா மிதுவேயாத்நா
யென்கை.

உம்முடைய புன்மைகுறைவற்றிருந்தது, ஆழ்வா
ருமக்கு நிர்ஹேதுகமாக வுபகரித்தவளவேதென்ன, அக்
தைச்செரல்லுகிறார்மேல் (செம்பொன்மாடத்திருக்குரு
கூர்நம்பிக்கு) என்னுடையபூர்வவ்ருத்தத்தை யாராயுமக்
தனை அபூர்ணரோஆழ்வார், “ என்னையுபேகித்த காலமி
வ்வளவு, பாபமீவ்வளவு ” என்றுபார்க்கும்படியன்றே ஆ
ழ்வாருடையபூர்த்தி. ஆத்மாபஹாரம்பண்ணினேன்நான்,
விஷயப்ரவணனானேனென்று கைவிடும்படியன்றே.

ஆழ்வார்திருவடிகளேநீர்தாங்கிட்டின்படியென்னெ
ன்ன ; விஷயங்களுக்கார்த்தந்தேடி, அர்த்தாபஹாரத்துக்கி
டம்பாரத்துத்திரியாரிந்க, அச்செம்பொன்மாடத்தைக் க
ளவுகாணப்புகுசேன் ; அங்கேவைத்த மாரிதியைக் கண்ட

கப்பட்டேனென்கிறார். இவர்க்குவைத்தமாரிதி ஆழ்வாரி
நே. ஆழ்வார்திருவடிகளோபாதி திருநகரியுமிவர்க்கு ஸ்ப்
ருஹணியமாகையாலே திருநகரியைக்கவிபாடுகிறார் (இ
ன்றன்பனும்) இதுக்குமுன் பெனக்கொரு நினைவின்றிக்
க்கேயிருக்க, அசிந்திதமாக ஆழ்வார் திருவடிகளிலே ப்ர
வணாகக்கண்டேன். அநாதிகாலமாத்மாப ஹாரம்பண்
னியும் விஷயப்ரவணாயும் போந்தவிது இழவுக்குடலா
கையன்றிக்கே, சரணயப்ரபாவத்தாலே பேற்றுக்குடலா
க க்ருஷிபண்ணினாப்போலே பவித்துக்கொண்டு நிற்க
க்கண்டேன். “ நான்என்னது ” என்றிருக்கை தவிர்ந்து
இதரவிஷயங்களில் விரக்தராய், பகவச்சேஷத்வத்தளவி
ஸ்கில்லாதே அதினெல்லையான தநீயசேஷத்வத்தளவிலே
நின்றாராழ்வார் ; இந்தக்ரமாபேகையன்றிக்கே, முதலடி
யிலே நானாழ்வார்திருவடிகளிலே ப்ரவணாகப்பெற்றேன்
(அடியேன்) ஆழ்வாருடைய வைபவத்தையநுஸந்தித்து
“ உஹெணஹாஸுஹொமதஃ ” (ஸுஹுஹுஸுஸுஹுஹு)
என்கிறபடியே அதுக்குத்தோற்று (அடியேனென்கிறார்)
ஆசார்யர்களைநம்பி யென்னக்கற்பித்தாற்போலே, ஆசார்ய
ர்க ளழைத்தால் “அடியேன்” என்கிறதும் ப்ரீமதூகவி
கள் வாசனையாலேயாயிற்று (சதிர்த்தேன்) சதிநாயுடை
யேனானேன். ஈஸ்வரசேஷமாவவஸ்துவை “ என்னது ”
என்றிருக்கைக்கும், இதரவிஷய ப்ராவண்யத்துக்கும் மே
ற்பட்டசதிர் கேடில்லையிறே; அவற்றைவிட்டு பகவத்விஷ
யத்தளவிலேநில்லாதே, ஆழ்வாரளவும் வரும்படிசதிரை
யுடையேனானேன்.....(௫)

அரும்பதம்.

“ புன்மையாகக்கருதுவர் ” என்றுபுன்மையும், “ அன்னை
யாய் ” இத்யாதியால் ஆழ்வாருபகரித்தபடிகளும் சொல்லியிருக்
க, இப்பாட்டிலுஞ்சொல்லுவா னென்னென்கிறசங்கையை பரிஹ
ரிக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி விசேஷப்ரஸ்ரமுகேந அ
வதாரிகையருளிச்செய்கிறார் (உம்மையித்யாதி) (சொல்லிக்காணீ
ர்) என்றதுவிசேஷித்துச்சொல்லிக்காணீர்ஒன்றபடி.

[illegible]

பிராயம் (இப்படிஇத்யாதி) அநாதியாக வாத்மாபஹாரம் வந்த
அக்கு ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார் (ஈஸ்வரஹோபாதி இத்யாதி)

மேலுக்கவதாரிகை (உம்முடையஇத்யாதி) நம்பிபததாத்தப்
ர்யம் (என்னுடையவித்யாதி) 'மடவானாயும்' என்றத்தைக்கடா
கூறித்து (செம்பொன்மாடம்) என்றுவர்ணித்ததுக்கு சங்காபரிஹா
ரருபேண தாத்தர்யம் (ஆழ்வார்திட்யாதி) வர்ணித்ததுக்குதாத்தப்
யார்தரம் (ஆழ்வார் திருவடிகளிட்யாதி) 'இன்றே' என்றத்தை இ
ங்கேயந்வயித்து ப்ரதீகம் (இன்றன்பனாபன்றது) (ஒருநினைவின்
றிக்கே என்றது) ஆத்மாபஹாரமதிக்குரமென்றும் விஷயப்ராவ
ண்யமாகாதென்றும் பகவச்சேஷத்வமுத்தேஸ்பமென்றும் ததீய
சேஷத்வம் பரமோத்தேஸ்பமென்றும் இப்படிஹித்சிந்தையின்றி
க்கேயென்றபடி. இது 'இன்று' என்றதுக்குதாத்தர்யம். இன்றென்
றபதத்தையுட்கொண்டு விவரிக்கிறார் (அநாதீத்யாதிவாக்யத்ரயத்
தாலே) 'நம்பி' என்றத்தைக்கடாகூறித்து 'நான' என்னுதே 'அடி
யேன்' என்றதுக்குதாத்தர்யம் (ஆழ்வாருடையஇத்யாதி) இத்தா
ல் ஓரர்த்தவிசேஷம் சூசிதமாயிறென்கிறார் (ஆசார்யர்களிட்யா
தி) 'சதிர்' இன்னதென்று வ்யாவர்த்தபூர்வகமாக வருளிச்செய்
கிறார் (ஈஸ்வரோத்யாதி).....(ரு)

ஆறும்பாட்டு.

இன்றுதொட்டுமெழுமையுமெம்பிரா

னின்னுதன்புகழேத்தவருளினான்

குன்றமாடத்திருக்குருகூர்நம்பி

யென்றுமென்னையிகழ்வின்காண்மினே.

ப்ரதிபதம்.

இன்றுதொட்டும்-இன்றுமுதல், எழுமையும் - மேலுள்ளகா
லமெல்லாம், எம்பிரான்-எனக்குஸ்வாமியானவர், நின்னு - அத்யவ
சாயராகநின்று, தன்-தம்முடைய, புகழ்-கல்யாணகுணங்களை, ஏ
த்த-ஸ்துதிக்கும்படி, அருளினான்-க்ருபைபண்ணினார், குன்றம்-பர்
வதங்களுக்கொத்த, மாடம்-மேடைகளையுடைய, திருக்குருகூர்நம்
பி-திருநகரியிலேயெழுந்தருளியிருக்கிற ஆழ்வார், 'என்றும்-எக்கா
லத்திலும், என்னை-என்னை, இகழ்வினன்-அநாதரிக்கிறிலர், காண்மி
ன்-காணுங்கள்.....*

வ்யாக்யாநம்.

ஆறும்பாட்டில், ஆழ்வாரிப்போதிங்கே விஷயீகரி
த்தாலும், நீர்தாமநாதிகாலம் வாசனைபண்ணிப்போந்தவி

தையமாகையாலே மறுவலிபிலோவென்ன; அங்கன்மறுவ
லிடும்படியாயோ ஆழ்வார் ப்ரசாதமென்பக்க லிருப்பதெ
ன்கிறார், “*ஸூஹீ தாஸ்ரீதிதாம்மெஹ யொமஹுடுஷா*
விஜாயதெ” (சுவீநாஸ்ரீசுதாஸ்சுஹுஸ்யஸ்தி)
என்றும், “*ஸபோயிலம்மஹுஸ்யபாலீசு*” (ஸகாநாஸ்தஸ்தி
நீத்) என்றும், ப்ரம்ஸம் ப்ரஸங்கிற்கும் பகவத்க்ருபையள
விலே நினைத்திருக்கலாமோ ஆழ்வார்க்ருபையை.

(இன்றுதொட்டும்) விஷயீகரித்த இன்றுமுதலாக, பகவதஸ்மாஸ்ரயணம்போலே ஆஸ்ரயிப்பதொரு காலமும் பவிப்பதொருகாலமுமாயோ ஆழ்வாருடைய விஷயீகாரமிருப்பது; விஷயீகாரதிவசமேதொடங்கி அதுபவகாலமாயன்றோவிருப்பது. (எழுமையும்) எழுஜந்மமென்று பலகூணம் ; மேலுள்ளகாலமெல்லாமென்றபடி. (எம்பிரான்) “ பிரான்பெருகிலங்கீண்டவன் ” என்றுபகவத் விஷயத்தி லாழ்வார்பேசும்படியை, உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ஆழ்வார்விஷயத்திலே பேசுகிறார். (எம்பிரான்) என்ஸ்வாமி. (நின்று) ஒருபடிப்படநின்று. உபகாரஸ்ம்ருதியாலே பகவல்லாபத்தளவு மாழ்வாரையதுபவித்து, பின்பது கிட்டினவாறேயுடிலேதோள் மாறும்படியன்றிக்கேயிருக்கை, (தன்புகழேத்த) ஆழ்வாருடைய அதுபவத்துக்குள்ளே பகவத்துபவமாம்படியாயன்றோ ஆழ்வாருடையபெருமையிருப்பது.. (அருளிஞன்) நிர்ஹேதுகமாக க்ருபைபண்ணினான். “ மயர்வறமதிநலமருளினன் ” என்று ஆழ்வார்பகவத்விஷயத்திற் சொன்னவார்த்தையை, ஆழ்வார்திருவடிகளிலே சொல்லுகிறாரிறேயிவர். (குன்றமாடத்திருக்குருகூர்நம்பி) தம்மையுமேத்தி யின்னமொரு விஷயத்தையு மேத்தவேண்டும்படியோ ஆழ்வாருடைய பூர்த்தியிருப்பது. “ குன்றம்போல் மணிமாடநீடுதிருக்குருகூர் ” என்றுஆழ்வாருளிச்செய்யுமதிதே யிவர்கெஞ்சிலே வாஸிதமாயிருப்பது, அத்தைச்சொல்லுகிறார். (என்ருமெண்ணையிகழ்விலன்) என்றுமிகழ்விலன், எண்ணையிகழ்விலன் - யாவதாதம்பாவிபுறம்பேயொருவிஷயத்திலே

போகவிட்டுக்கொடார். எந்தண்ணைம்பாராதே விஷயிகரித்
தவர், என்னைவிஷயாந்தரங்களிலே போகவொட்டுவரோ.
தந்திருவடிகளொழியப்புறம்பு புகலற்றிருக்கிற என்னை,
“ புறம்பேபோக ” என்றாலும்போகலாம்படி யென்கையி
லே யென்னைக்காட்டித்தருவரோ. (காண்மினே) இதுப்ரா
த்யகதிக்கலாவதொன்றாயிருக்க, ஆழ்வார்பெருமை நான்
சொல்லிக்கேட்கையின்கையன்றோ.....(சு)

அருட்பதம்.

‘என்றுமெண்ணையிசுழ்வின்காண்பின்’ என்றத்தெக்கடாத்து ஸ்வாதுபவகர்ப்ப பரோபதேசமாதல், பரோபதேசகர்ப்பஸ்வாதுபவமாதல் சொல்லக்கூடாமையாலே சங்காபரிஹாரமுதேநவருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வார்இத்யாதி) “சதிர்த்தேனின்றே” என்றுநீர்சந்தோஷித்திருந்தீர்; இதுநிலைநிற்கப்புகுகிறதோ விஷயாந்தரங்களை யநாதியாக வதுபவித்தவாசனையால் நீர்தானேதிரும்பினாலோவென்று சங்காஹ்ருதயம். பகவத்ப்ரஸாதம்போலே ஆழ்வார் ப்ரஸாதம் மத்யே நமுவினாலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் “ஸூரீநா” (சூரீநா) இத்யாதி இவ்வர்த்தத்துக்கு பூர்வார்த்தத்திலே நோக்காய் பகவத்விஷயத்திலும் நான்போகாதே யாவதாத்தம்பாவிதம்மையேத்தும்படி நீர்ஹேதுகமாகவருளின ஆழ்வாருடைய க்ருபையை பக்திரிஷ்ட்டனா யோகபங்காதிக்கையிட்டிக்கைவிடுமெவன் க்ருபையோடு ஸமமென்னலாமோவென்றுகருத்து பகவத்ப்ரசாதத்திலு மதிசய்தமான ஆழ்வாருடைய ப்ரசாதத்துக்கு ஏழுஜநம்ம் தன்புகழேத்தப்பண்ணினால் என்னால் ஐத்தவாகாமையாலே அநந்தகாலத்துக்கு முபலக்ஷணமாக்குகிறார் (ஏழுஜநம்மித்யாதி) அருளினபின்பன்றே “எம்பிரான்” என்று உபகாராதுஸந்தாநம்பண்ணப்ராப்தம், முன்னேதானே “எம்பிரான்” என்பானேனென்கிறசங்கையை உபகாரஸ்ம்ருத்யதிசயத்தாலே சொன்னொன்று ஸத்ருஷ்டாந்தமாக பரிஹரிக்கிறார் (பிரான் இத்யாதி) கீழ்வாக்யவ்வரணம் (உபகாரஸ்ம்ருதியாலே இத்யாதி) ‘தன்புகழ்’ என்பானேன்; அவன்புகழ்; என்னவேண்டாவோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வாருடையஇத்யாதி) அநவரதபகவததுபவபரான ஆழ்வானாத்தாமதுபவிக்கும்போது அந்த பகவதுதுபவமிதிலே லபிக்குமென்று இவ்வாக்யத்துக்குதாத்தாயம். ஹேதுவைச்சொல்லாமையாலேபலிதம் (நீர்ஹேதுகேத்யாதி) ‘எண்ணையருளினன், என்னுதேகேவலம்’ அருளினன்’ என்கையாலே ஆழ்வார் ‘எனக்க

ருளினன்' என்னோதவோபாதிருளிச்செய்தாரொண்கிறார் (மயர்வற இத்யாதி) அருளுக்குமுன்பு தம்மையுளராகநினைத்திராரொண்கரு த்து. நின்றதுதன்புகழேத்தகைக்கு ஹேதுவாக (உம்பி) பததாத்தப் பம் (தம்மையும்இத்யாதி) ப்ரகாராந்தோண வர்ணியாதே இப்படி வர்ணிப்பானேனென்ன அதுக்கு ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார் (ரு ன்றம்போல் இத்யாதி) 'என்றும்' என்றத்தையும் 'என்னை' என்றத் தையும் ஸமமாகந்ரியையிலே யந்வயங்காட்டிக்கரமேண விவரிக்கி றார் (என்றும் இத்யாதிவாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே 'என்னை' என்றத் த்கர்த்தாந்தரம் (தன்திருவடிகள்இத்யாதி) 'ருன்றமாடத்திருக்கு ருகூர்நம்பியானவெம்பிரான் இன்றுதொட்டு எழுமையும்நின்று த ன்புகழேத்தவருளினானாகையாலே யென்றுமென்னையிகழ்விலன் கா ண்மின்' என்றந்வயம்.....(சு)

ஏழாம்பாட்டு.

கண்டுகொண்டென்னைக்காரிமாறப்பிரான்

பண்டைவல்வினைபாற்றியருளின

னெண்டிசைபுமறியவியம்புகே

னெண்டமிழ்ச்சடகோபனருளையே.

ப்சதிபதம்.

என்னை-ஸத்துக்களாலே அநபேக்யனான வென்னை. கண்டு கொண்டி - என்னோஷத்தைப்பாராதே ப்ரதமகடாக்ஷத்தைப்பண் ணிக்கொண்டு, காரிமாறப்பிரான்-அக்குடியிலேபிறந்து என்னுடை யபிறவியெடுத்தற்குபகாரகர்; [காரிஎன்று அப்பேருடையபிதாவை ச்சொல்லுகிறது] பண்டைவல்வினை-அநாதிசித்தமாய் ப்ரபலமான பாபத்தை, பாற்றி-புகட்டு. அருளினான்-அருளினான், ஒண்டமிழ்ச் சடகோபனருளையே - ஸ்ராக்யத்தையுடைய தமிழ்ப்ரபதத்தைய ருளிச்செய்து சம்ஸாரிகளுடைய சாட்யத்தைப்போக்கின ஆழ்வா ருடையக்குறையையே, என்டிசையும்- எட்டுத்தித்திவிருக்கிறவ ர்கள், அறிய-அறியும்படி. இயம்புகேன்-சொல்லுகிறேன்.....*

வ்யாக்யாநம்.

ஏழாம்பாட்டில், ஆழ்வார்தம்பக்கல்பண்ணின நிர் ஹேதுகவிஷயிகாரத்தைக்கண்டு, “ இவ்விஷயிகாரத்துக் கு யோக்யதையுண்டாயிருக்க, நாட்டாரிழக்கைக்கடியெ ன் ” என்றதுஸந்தித்து, இவருடையபெருமையை யறியா

(எண்டிசையுமறியவியம்புகேன்) விசேஷஜ்ஞ ரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியறருசியுடையாரெல்லா நுமறியும்படி. சொல்லுகிறேன். “தொண்டிரெல்லீரும்வாரீ ர்” என்னும் ஆழ்வாரோட்டைவாசகையாலே சொல்லுகி றார். அவர், “ பவதவிஷயத்தில் ருசியுடையாரெல்லாரு ம் வாருங்கோள் ” என்கிறார்; இவரும் “ ஆழ்வார்பக்கல ருசியுடையாரெல்லாரும் வாருங்கோள் ” என்கிறார் ஆழ் வார்பக்கல் பாவபந்தத்தாலே. (ஒண்டமிழ்ச்சட்கோபனரு ளையே) *மயர்வறமதிதல மருளினவனுடைய அருள்போல ல்ல, ஆழ்வாருடைய அருள் ; அவ்வருளுக்கு மயலானவள விலேபண்ணியருளின அருளிறே. ஒண்டமிழ் - ஒள்ளியத மிழ். அழகியதமிழென்றபடி. *பாலேய்தமிழரிசைகாரர்பத் தர் பரவும்படி திருவாய்மொழிபாடின அருளுக்குமேலே யிறையென்னை விஷயிகரித்த அருள்.....(எ)

. அரும்பதம்.

தீழ்ப்பாட்டில் “ நின்றதுதன்புகழேத்தவருளினான் ” என்று ஆழ்வாருடைய நிர்ஹேதுககடாகூத்ததை அநுசந்தித்தவரெல்லார் கரு முண்டாகவேண்டுமென்று ‘ எண்டிசையுமறியவியம்புகேன் ’ என்கையாலே ததறுகுணமர்க சங்கதியருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வா ர்தம்முடைய இத்யாதி)

‘ கண்டுகொண்டு ’ என்றதுக்கு காணுதத்தைக்கண்டென்று ம் தேடினதைக்கண்டென்றும் இரண்டிதாற்பாயம். இவ்விரண்டை யுமடையே யருளிச்செய்கிறார் (நாண்கிட்டின இத்யாதிவாக்யத்தவ யத்தாலே) இப்படி தம்மிடத்திலிருக்கைக்கடி யென்னென்னவரு ளிச்செய்கிறார் (அவருடைய இத்யாதி) (அதுத்தமம்) யஸ்மாதுத்தம ந்நாஸ்தி தததுத்தமமென்று பஹுவரீஹி. தோஷபூயிஷ்ட்டதை யாலே தாமேக்குபைக்குத்தமமான பாத்ரமென்றபடி. ‘ அறியவிய ம்புகேன் ’ என்ற உத்தமனாலே ‘என்னை’ என்றதுகித்தமன்றோ ‘எ ன்னை’ என்று சொல்லவேண்டுமோவென்ன இதுக்கு இரண்டிதாத் பர்யமருளிச்செய்கிறார் (நாட்டார் இத்யாதிவாக்யத்தவயத்தாலே) ‘காரிமாறன்’ என்றும் போராதோ ‘ பிரான் ’ என்னவெண்டுமோ வென்ன (ஆழ்வார் இத்யாதி) ‘பிரான்’ என்றும் ருன்போராதோ காரிமாறப்பதந்தானென்ன (காரி இத்யாதி) ‘காரி’ என்று ஆழ் வார் திருத்தகப்பனார்; ‘மாறன்’ என்று ஆழ்வார் திருநாமம். ஸ்ரீம

தூரகவிகள் நிஷ்ட்டாநுகுணமாக ப்ரசித்தபாதகமாத்ரமாகச்சொல்லாதே பின்னையுமுள்ளவற்றையெல்லாங்கூட்டி யருளிச்செய்கிறார். (அநாதியாதிவாக்யசதுஷ்டயத்தாலே) ‘பாற்றி’ என்றது நசிப்பித்து என்றர்த்தமாய் அத்தை வ்யாவர்த்தயபூர்வகமாக வருளிச்செய்கிறார் “ லிஷஹு: ” (லிஷஹு:) இத்யாதி. (பாபக்ருத்த்யாம்) பாபக்ரியையைய; “ ஸுத்யாக்ரியாபேவதயொ: ” (ஸுத்யாக்ரியாபேவதயொ:) என்றிறேறிகண்டு. ‘அருளினுன்’ என்றதுக்கு அர்த்தம் (தன்புகழ்இத்யாதி) (என்டிசைஎன்றது) எட்டுத்திக்குகளென்றாய் அதுமஞ்சாக்ரோசந்திபோலே தத்ரத்தயநாச்சொல்லுகிறதென்கிறார் (விசேஷேத்யாதி) ஆழ்வாரை யதுபவிக்கிறவிவர் பரோபதேச ப்ரவ்ருத்தராய் எல்லாராயுமழைக்கிறதேனென்னவருளிச்செய்கிறார் (தொண்டர் இத்யாதிவாக்யத்யயத்தாலே) ‘சடகோபனருள்’ என்றதுக்குவ்யாவர்த்தய பூர்வகமாக தாத்பர்யம் (மயர்வறஇத்யாதி) வ்யாவ்ருத்திதன்னையுப்பாதிக்கிறார். (அவ்வருள்இத்யாதி) அயலான-அசலான, ‘ஒண்டமிழ்’ என்றுவிசேஷிக்கையாலே திருவாய்மொழி யருளிச்செய்தவருள் தோன்றுகையாலும், ‘சடகோபனருள்’ எண்கையாலும் பண்டைவல்வினைபாற்றியருளினவருளேச்சொல்லுகையாலும் இவ்விரண்டுக்கும் விசேஷணத்தை தர்ஸிப்பிக்கிறார். (பாலேய் இத்யாதி) ‘காரிமாறப்பிரானெண்ணைக்கண்டுகொண்டு பண்டைவல்வினை பாற்றியருளினுன் (இந்த) ஒண்டமிழ்ச்சடகோபனருளை என்டிசையுமறிய வியம்புகேன்’ என்றந்வயம்.....(௭)

எட்டாம்பாட்டு.

அருள்கொண்டாடுமடியவரின்புற
வருளினுனவ்வுருமறையின்பொரு
ளருள்கொண்டாயிரமின்றமிழ்பாடின
னருள்கண்டரிவ்வுலகினிலிமிக்கதே.

ப்ரதிபதம்.

அடியவர்-சேஷபூதர். இன்புற-ஆநந்தநிர்ப்பரராக. அருள்-க்ருபையை. கொண்டாடும்-சொண்டாடும்படி. அவ்வுருமறையின்பொருள்-மறையினந்தவரும்பொருளை. அருளினுன்-ப்ரசாதித்தருளினுன். அருள்கொண்டு - ஈஸ்வரக்ருபையையவலம்பித்தி. ஆயிரம்-ஆயிரம்பாட்டாய், இன் - ரஸ்யமான. தமிழ் - திருவாய்மொழி

யை. பாடினானருள்கண்டிர்-அருளிச்செய்த ஆழ்வாருடையவரு
ள்கண்டிர். இவ்வுலகினில்-இந்தலோகத்திலே. மிக்கது - மிக்கிருக்
கிறது.....*

வ்யாக்யாராம்.

எட்டாம்பாட்டில், “எண்டிசையுமறியவியம்புகே
ன்” என்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில் ; ஆழ்வாருடைய
அருள் சித்சிதீஸ்வர தத்த்வத்ரயத்தையும் சுபளிகரித்தி
ருக்கையாலே யென்கிறார்.

(அருள்கொண்டாடுமடியவர்) இவ்வாழ்வார் தம்
மைப்போலே யிருக்குமவர்கள். “அதுவுமவனநின்னருள்”
என்றும், “அருள்பெறுவாரடியார்தம்மடியன்” என்றும்
க்குமிவர்தம்மைப்போலே, “ஆனைக்கன்றருளையிந்த” என்
றும், “நின்னோடுமொக்கவழிபடவருளினாய்” என்றும், “அ
ருள்புரிந்தசிந்தை” என்றும், “நின்னருளேபுரிந்திருந்
தேன்” என்றும், “அருளாதொழியுமே” என்றும், இ
ப்படிகளாலவ னருளைக்கொண்டாடு மடியவர். இப்படியே
பகவத்ப்ரசாதத்தையே கொண்டாடிப்போருமவர்கள். பக
வத்ப்ரசாதவேறுவாக ஸ்வகதமான கர்மஜ்ஞாநபக்திகளை
உபாயமாக ஆதரிக்குமவர்களன்றிக்கே, “கேவலபகவத்
ப்ரசாதமே உஜ்ஜீவநவேறுது” என்றிருக்குமவர்கள். தந்
தாம்பக்கலுள்ள ஆதுகூல்யங்களைப் ப்ரசாதபலமாக நினை
த்திருக்கும்தொழிய, ப்ரசாதமாக நினைத்திராதவர்கள். இ
வரிப்படிநினைத்திருக்கிறது மற்றையாழ்வார்களுையிறே, “ஆ
ழியானருளே” என்றும், “நின்னருளேபுரிந்திருந்தேன்”
என்றுமிதே அவர்கள் பாசுரங்கள். (இன்புற) ஆநந்தநிர்ப்
பரராக, “எண்ணாதனகளெண்ணுநன்முனி வரின்பந்தலை
ச்சிறப்ப” என்கிறபடியே, - சாதந்திலந்வயமின்றிக்கே
பகவததுபவமே யாத்நையாயிருக்கும்படியாக. (அருளி
னானவ்வுருமறையின்பொருள்) அவ்வுருமறை - ப்ரசித்த
மாய்ப் பெறுதற்கரிதா யிருக்கிறமறை. அதாகிறது- வேத
ரஹஸ்யமான உபநிஷத்திறே. அவ்வுருமறையின் பொரு
ளையருளினான்- நித்யசத்வஸ்த்தர்க்கல்லது தோன்றாத உப

விஷயத்தில் தமக்குண்டான அபிநிவேசத்தளவும் போரு
மாயிற்றென்னளவிலேக்ருபையும். (அ)

அரும்பதம்.

‘ஹேதுவென்னென்னில்’ என்றது- எல்லாரும் அறிந்ததெல்லாம்
கும்படி சொல்லுகைக்கு ஹேதுவான வருடைய வதிசயமென்னெ
ன்னிலென்றபடி, கபளிகரித்திருக்கையாலே என்றவந்தரம் ‘இய
ம்புகேன்’ என்றுசேஷம். அருள் கபளிகரித்திருக்கையாவது - தன
னதிசயத்தாலே தத்தவத்யத்தையும் விஞ்சியிருக்கை, இவ்வாழ்
வாரும் மற்றவர்களு மருளைக்கொண்டாடினாரோவென்ன வருளிச்
செய்கிறார் (அதுவுமவனதித்யாதி) அருளைக்கொண்டாடுகைக்கு
ஹேதுவேதென்ன (இப்படி இத்யாதி) இவர்கன்பக்கலாஹக்ஷஸ்பாந்
களிருக்க பகவத்ப்ரஸாதமே யுஜ்ஜீவநகரமாகக் கூடுமோவென
(தந்தாமித்யாதி) ‘அருள்கொண்டாடுமடியவர்’ ஆழ்வார்களேயாக
வேணுமோவென்ன (இவரித்யாதி) இதுகுக்குரியாமகளைதெள்ள
(ஆழியான் இத்யாதி) பதார்த்தமருளிச்செய்து தாத்பர்யார்த்தம
ருளிச்செய்கிறார் (எண்ணுதனகள் இத்யாதி) எண்ணுதனகள்-அஸங்
கயேயகல்யாணகுணங்கள், சாதார்த்தாநிவேஷம்பண்ணுகிற, விப்
ரபந்தத்தை யதுஸந்திக்கவே யவர்களுக்குண்டான வத்யவசாயம்
சுஸத்திரமாமென்று இவ்வாக்யத்துக்கு தாத்பர்யம், ‘மறையின்
பொருள்’ என்றதுக்கு தாத்பர்யார்த்தம் (கித்யேத்யாதி) ‘அருளி
னான்’ என்னுக்கு அதனுடைய ழீர்மையேதென்ன வருளிச்செய்கி
றார் (பரமேத்யாதி) உபநிஷத்ரஹஸ்யம் சீரிபதென்னுமதுக்கு ப்ர
மாணம் (ஸாஹித்யாதி) ‘ஸா’ என்றுதரபைச்சொன்னாலும் அதுக்
கு ததார்த்தவாராவென்று கருத்து, ஸத்த்வநிஷட்டர்க்குத்தோற்
றுகிற அர்த்தமேதென்ன (அதாவது இத்யாதி) உத்தார்த்தேப்ரமா
ணம் (ஏஷ இத்யாதி) பகவதஃ ஸந்தஹேதுத்வே நானந்தயஜ்நிவ்ய
பதேஸாஸ்சேதி சூத்ரார்த்தஃ, அருமறையின்பொருளையருளினப்
காரமேதென்னு மாசாங்கக்ஷயிலே ‘அருள்கொண்ம்’ என்றருளிச்
செய்தாொன்று திருவுள்ளம்பற்றி வ்யாவர்த்தயபூர்வகமாக பகவ
த்க்ருபை மூலமென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இவர்தாம் இ
த்யாதி) அவனோப்போரித்தானென்ன (என்னாகியே இத்யாதி) அந
ந்தமானவேதார்த்தத்தை சங்க்ரஹித்து சஹஸ்ரசங்க்யையாக ப்ர
பந்திகரித்தாருண்டோவென்ன (சதுர்வீம்ஸதி இத்யாதி) ப்ரீராமா
யணத்தோடு ஸமமாக இருபத்துநாலாயிரமாகப்பாடாதே ஆயிர
மாகப்பாடுவானென்னென்ன (ஓராத்மாவுக்கு இத்யாதி) “சடகே
பனருள்” என்றற்போலே ‘பாடினானருள்’ என்றதுக்கு ஹார்த்

தாத்பர்யம் (மயர்வறஇத்யாதி) 'கண்டர்' என்றதுக்கு தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார். (ஸ்வரன் இத்யாதி) "வொகருதஹதிவொகரு" (७१५५५५५५५५) என்கிறவ்யுத்தத்தைய யுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (சித்சிதீஸ்வரோத்யாதி) தம்முடையபக்கல்பண்ணின் க்ருபையை த்ருஷ்டாந்தமுசேந விவரிக்கிறார். (அதனில்இத்யாதி) 'அருள்கொண்டாடுமடியவரின்புற வவ்வருமறையினுடைய பொருளையருளினான்; அருள்கொண்டாயிர மின்றமிழ்பாடினானுடையவருளில்வலுகினில்மிக்கதேகண்டர்' என்றவ்யம்.....(அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.

மிக்கவேதிபர்வேதத்தினுட்பொருள்
நிற்கப்பாடியென்னெஞ்சுணிறுத்தினான்
தக்கசீர்ச்சடகோபனென்னம்பிக்காட்
புக்ககாதலடிமைப்பயனன்றே.

ப்ரதிபதம்.

மிக்கவேதியர்-அதிசயித்தமுமுக்ஷுக்களுடைய. வேதத்தின்-வேதத்தினுடைய. உட்பொருள்-குறியமான அர்த்தத்தை. நிற்க-நிற்க. பாடி-ப்ரபத்திவிஷயமாகப்பாடி. என்னெஞ்சுள்-என்மநஸ்ஸிலே. நிறுத்தினான்-சுப்ரதிஷ்டிதமாம்படிபண்ணினார். தக்க-தகுதியான. சீர்-ஜ்ஞாநாதிபூர்த்தியையுடைய. சடகோபனென்னம்பிக்கு-என்னுடையபூர்ணரான ஆழ்வார்க்கு. ஆட்புக்ககாதல்-தாஸ்யத்திலே ப்ரவேசத்தானுண்டானகாதல். அடிமை-தாஸ்யதைக்கு. பயனன்றே-ப்ரயோஜநமதுவே.....*

வ்யாக்யாநம்.

ஒன்பதாம்பாட்டில், "ஆழ்வாருடைய அருளுலகினில்மிக்கது" என்கைக்கடியென்னென்னில்; என்னுடையதண்மைபாராதே சகலவேதங்களினுடைய ரஹஸ்யார்த்தத்தைப்பாடி, அத்தையெனக் ரூபகரித்தாரென்கிறார். "நீசனேன் நிறையொன்று மிலேனென்கண் பாசம் வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதி" என்றவ்விஷயத்தில் ஆழ்வாரருளிச்செய்தத்தை, ஆழ்வார்திருவடிகளிலே யிவரருளிச்செய்கிறார்.

(மிக்கவேதியர்) ப்ரமாணஸ்ரேஷ்ட்டமானவேதத்தையே நிரூபகமாகவுடையவர்கள். "உளஞ்சுடர்மிகுசு

ருதியுள்” என்றழ்வாரருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையாலே, “புரோணஸுஷ்டி” (புரோணஸுஷ்டி) என்கிறார். அநேகசாகாத்பயநம் பண்ணினவர்களென்றுமாம். (வேதத்தினுட்பொருள்) சகலவேதங்களினுடைய ரஹஸ்யார்த்தத்தை. வேதாந்தரஹஸ்யம் - தத்யேசேஷத்வ பர்யந்தமான பகவச்சேஷத்வ மென்றிறே வைதிகசாஸ்த்ரம் நிர்ணயித்தது. (நிற்கப்பாடி) தூர்க்ரஹமான இந்தரஹஸ்யார்த்தத்தைக் கேட்பார்க்குப் ப்ரதிபத்திவிஷயமாம்படிபாடி. “பரமனேப்பயிலும் திருவுடையார்யவரோலும்” என்றும் “எம்மையாளும்பரமர்” என்றுமருளிச்செய்தாரிறே. (என்னெஞ்சுணிந்துதினான்) பகவச்சேஷத்வத்துக்குங் கூடமேட்டுமடையான என்னெஞ்சிலே யிந்தைஸ்திரமரங்கினார். கல்லைத்தொளைத்து அதிலேநீனாநிறுத்துவாஸுரப்போலே, நிர்விவரமான என்னெஞ்சுக்குமிதுவே விஷயமாம்படிபண்ணினார். இதிறே - எந்தண்மையைப்பாராதே யென்றிறத்திற்பண்ணின வுபகாரம்.

(தக்கசீர்ச்சடகோபன்) இதுதொடங்கி உபகாரஸ்மருதியாலே தமக்குப்பிறந்த அபிரிவேசத்தைப்பேசுகிறார். (தக்கசீர்ச்சடகோபன்) “சர்வேஸ்வரன்கவிகள்” என்றால் தகுதியான கல்யாணகுணங்களையுடைய ஆழ்வார். “அயர்வறுமமரர்களதிபதி” என்றால் சர்வேஸ்வரத்வத்துக்குப்போரும்படி யிருக்குமாபோலே, “சர்வேஸ்வரன்கவிகள்” என்றால் போரும்படியாயிற்றுழ்வாரிருக்கும்படி; “எற்கும்பெரும்புகழ் வானவரீசன்கண்ணன்றனக் கேற்கும் பெரும்புகழ்வண்குருகூர்ச்சடகோபன்” என்றுதாமேயருளிச்செய்தாரிறே. (என்னம்பிக்கு) அதுக்குமேலே யொருபௌஷ்கல்யமிறேயிது. என்னேவிஷயிகரிக்கைக்குத் தகுதியான சீலாதிகுணபௌஷ்கல்யத்தை யுடையவரானவர்க்கு. (ஆட்புக்ககாதல்) அநந்யர்ஹ சேஷமாக்கினருசி. (அடிமைப்பயனன்றே) இந்தருசியன்றே அப்போதேதாஸ்யமான ப்ரயோஜந்தோடே வ்யாப்தமாயிருப்பது. பகவத் விஷயத்தில் ருசியடியாகப்பிறந்ததாஸ்யம், சரீரவியல்வேஷ

ம்பிறந்தால் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே ஒருதேசவிசேஷத்
திலேசென்றால் பெறக்கடவதாயிறேயிருப்பது; அங்ஙனன்
றிற்கே, ஆழ்வார்பக்கல் பிறந்தருசி, இச்சரீரத்தோடே யி
ங்கேயாழ்வார் திருவடிகளிலே யெல்லாவடிமையுஞ் செய்
யலாம்படிபண்ணும். “துயரறுகடரடிதொழுதெழு” எ
ன்றுமுதலிலே அபிரிவேசித்த ஆழ்வார்க்கு * முனியேநா
ன்முகனுக் கவ்வருகேயிறே பேரூயிற்று; இவ்விஷயத்தி
ல் ருசிபிறந்தால் அத்தனைவிளம்பியாதென்கிறது. அன்
றேயென்றது - ஆமென்றுமாம்.....(க)

அரும்பதம்.

மிக்கதென்னைக்கு என்றது - மிக்கதென்றிகையென்றபடி.
புரிமதரகவிகள் சுங்காதிரத்தினின்றும் ஆழ்வாருடைய தவ்யதேஜ
ஸ்ஸலை ஸ்ராக்ஷாத்கரித்துவந்த மஹாபோகிகளாகையாலே இவருக்
கொரு தன்மைபுழுண்டோவென்ன வ்யாக்யாதாத்ருஷ்டாந்தமு
கேந ரைச்சபமென்றருளிச்செய்கிறார் (நீசனேன்இத்யாதி) ‘மிச்ச,
என்றதுக்குப் போஷ்ட்டதையும் பஹுச்வமும் என்றிரண்டர்த்தம்’
முந்தினதையருளிச்செய்கிறார் (ப்ரமாணேத்யாதி) ப்ரமாணஸ்நா
ஷ்ட்யமபெனருஷேபத்வாதிகளாலே, இப்படி விசேஷணமிட்டிச்
சொல்ல வேண்டுமோவென்ன; ஆழ்வார்விசேஷணமிட்டாற்போ
லே யருளிச்செய்தாரென்கிறார் (உளன் இத்யாதி) இரண்டாமர்த்
தம் (அநேகேத்யாதி) வேதார்த்தம் பகவச்சேஷத்வமன்றோ, உள்
பொருளை தன்னெஞ்சில் நிறுத்துகையாவதென்னென்ன, அருளிச்
செய்கிறார் (‘வேதாந்தரஹஸ்யம்’ என்றுதொடங்கி ‘ஸ்த்திரமாக்
கிறார்’ என்னுமளவும்) ஆழ்வாரோலிக்கொள்ளத்தாமிங்கே யடிமை
செய்கையாலே தமக்கிங்கே சித்தித்தவடிமை ஆழ்வாருக்கர்ச்சாவ
தாரமேவிக்கொள்ளமாட்டாமையாலே பரமபத்திலே சித்தித்த
தென்றபடி. வேதாந்தரஹஸ்யம்ப்ரணவத்தில் சுதார்த்தயர்த்தம். உ
க்தார்த்தத்துக்குத்ருஷ்டாந்தமுகேந விவரிக்கிறார் (கல்லைத்தொளை
த்தித்யாதி) நிர்விவரமான பகவச்சேஷத்வம்கூடப் புருராதபடி
கீழோடேயிவ்வர்த்தத்துக்குச் சேர்த்தியாகையாலே ப்ரக்ருதார்
த்தோப ஸம்ஹாரம்பண்ணுகிறார். (இதிறே இத்யாதி)

‘இததொடங்கி என்றது’ இந்த அர்த்தமும் மேற்பாட்டும்.
தக்கவென்றதுக்கொன்று சொல்லவேண்டுகையாலே சர்வேஸ்வ
ரன் கவி என்றுசொல்லுடைக்குத்தக்கவொன்றர்த்த மருளிச்செய்
கிறார் (சர்வேஸ்வரன்இத்யாதி) கண்ணன்தனக்குக்கவியென்றாலே

ற்கும் பெரும்புதம் என்றுகருதி ப்ரமாணமருளிச்செய்கிறார். (ஏற்கும் இப்பாதி) 'தக்கசீர்' என்றபோதே கல்யாணகுணங்களைச்சொல்லியிருக்க 'நம்பி' என்பானென்னென்னில் அருளிச்செய்கிறார். (அதுக்குமேல் இப்பாதிவாக்யத்வயத்தாலே) 'ஆள்புக்காதல்' ஆள்புக்குப்பண்ணினகாதல். இத்தையருளிச்செய்கிறார். (அந்நயே த்யாதி) அடிமையை பயனாக-பலமாக, உடைத்தானதென்று அர்த்தமருளிச்செய்கிறார். (அப்போது இப்பாதி) வ்யாவர்த்தபபூர்வகம் விவரணம்பண்ணுகிறார். (பகவதித்யாதி) இத்தை முதலிக்கிறார் (அயர் இத்த்யாதி) முந்தினவர்த்தத்தில் 'அன்றே படிமைப்பயன்' என்றவ்யம், இரண்டாமர்த்தத்துக்கு யதாக்ரமமந்வயம்.....(சு)

பத்தரம்பாட்டு.

பயனன்றுகிலும்பாங்கலராகிலும்
செயல்நன்றுகத்திருத்திப்பணிகொள்வான்
குயில்நின்றூர்பொழில்சூழ்குருகூர்நம்பி
முயல்கின்றேனுன்றன்மொய்கழற்கன்பையே.

ப்ரதிபதம்.

பயனன்றுகிலும் -ப்ரயோஜநயில்லாதேயாகிலும், பாங்கலராகிலும்-பாங்கலராகிலும், செயல்-வ்யாபாரத்தை, நன்றாக-அறுஷ்ட்டாரநாயந்தமாக, திருத்தி-சிகழித்த, பணிகொள்வான்-பகவத்பாகவதைகங்கரயத்தில் அந்வயிப்பிக்கிறார். குயில்-ஆழ்வார்பரிசாரத்திலே யிருக்கிறகுயில்களுங்கூட, நின்ற-நின்ற, ஆர்-திருவாய்மொழியைப்பாடுகிற ஸம்ருத்தியையுடைய, பொழில் - பொழிலாலே, சூழ்-சூழப்பட்ட, குருகூர்-திருநகரிக்கு, நம்பி-நிர்வாஹகரானவரோ, உன்றன்-தேவரீருடைய, மொய்-ஸ்ஸாக்யமான, கழற்கு-திருவடிகளுக்கு, அன்பையே-அன்பையே, முயல்கின்றேன் - அர்த்தியாநின்றேன்.....

வ்யாக்யாரம்,

பத்தரம்பாட்டில், ஆழ்வார்தமக் குபகரித்தவுபகாரத்தை யறுசந்தித்தவாறே, தாமிதுக்குமுன்பு ஆழ்வார்விஷயத்தில் நின்றநிலையடங்க முதலடியிட்டிலராகித்தோற்றுக்கையாலே, அவர்பண்ணின வுபகாரத்தைப்பேசுகிறார். ஆசார்யன்பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லையோவென்னில் ; “சூத்ராவாப்யுபிவீஷ்டாநூததூதூயி”

கூடுதலாக” (குறியாகவாழ்கின்றவாழ்வுக்குள்ளும் கருவியுள்ள) என்ற
மு- பஞ்சாசத்தகோடி விஸ்தீர்ணையான பூமியும் ஸத்தருஸம்
ல்லவென்றிறே சாஸ்த்ரம். அவனிவனுக் குபகரித்தது சர்
வாநிகமா யிருப்பதொரு மிதுநத்தையானால், அப்படியே
யிருப்பதொரு மிதுநத்தையுபகரித்தாலிறே இவன் ப்ரத்
யுபகாரம்பண்ணினாவது; ஆகையாலே ஆசார்யவிஷயத்
திலெல்லாம் செய்தாலும், அவன்பண்ணினவுபகாரத்தை
ப்பார்த்தால் “ஒன்றும்செய்திலன்நான்” என்று முகக்கு
றைவாளாய்ப் போருமித்தனை.

(பயனன்றாகிலும்) நாட்டிலேயொருவனுக்குப் புகரிப்பது ஒருப்ரயோஜனத்தைப்பற்றியிறே, அங்கனொருப்ரயோஜனமில்லாதிருக்கச்செய்தேயும். (பாங்கலராகிலும்) ப்ரயோஜனமில்லாவிட்டால், சொல்லுகிறபோது ஹிதங்கேட்கைக்குப் பாங்காயிருக்கலாமிறே; அங்கன்பாங்கினறிக்கே யிருந்தார்களேபாகிலும். இப்படியிருக்குமவர்களுக்கு ஹிதஞ்சொல்லுகைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; இவர்களார்த்தம்பொறுக்கமாட்டாமையிறே; இப்படியுபதேசிப்பாருண்டோவென்னில்; ராவணனுடைய தூர்க்கதிரையக்கண்டு “ ரித்ர லேவயிசுங்கூர்து ” (லக்ஷ்ண சப்தாங்கு) என்று அவனுக்கு ஹிதஞ்சொன்னாளிறேபிராட்டி ; ஒருவன், தலைக்கடையையும் புழைக்கடையையும் அடைத்துக்கொண்டகத்துக்குள்ளேகிடக்க, அகம்பெருப்புப்பட்டிலே காரின்றால் கண்டுமின்றாரவிக்கும்போது, தங்களுக்கொருப்ரயோஜனத்தைப்பார்த்தல், உள்ளேகிடந்தவனபேகூறித்ததுக்காக வாதலன்றிறேயனிப்பது ; இப்படியாயிற்றும் வார்படியும். (செயல்நன்றாக) தனக்கொருப்ரயோஜனமில்லையேயானாலும், எதிர்த்தலைபாங்கன்றியே யொழிந்தால் அவனுஜ்ஜீவிக்கும்படி யென்னென்னில்; தன்னுடையசெயலாலேயெல்லாநன்றும்படிபண்ணி. இவன்செயல்தான் நன்றும்படி யென்னவுமாம். (திருத்திப்பணிகொள்வான்) “ தீரந்தவடியவர் தம்மைத்திருத்திப்பணிகொள்வல்ல ” என்று - “ ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுந்தானே ” என்றத்யவசி

த்திருக்கு மவர்களுடைய விரோதியைப்போக்கி அடிமை கொள்ளு மவனென்றதிறே சர்வேஸ்வரனை; அங்கனன்விக்கே, இவையொன்றுமின்றிக்கே யிருக்குமவர்களையும் திருத்திப்பணிகொள்ளு மவரிதே ஆழ்வார். பணிகொள்வான் - “ குருகூர்நம்பி ” என்றந்வயம்.

குயிலினின்றூர் பொழில்குழ் என்றவிடம் திருத்திப் பணிகொள்ளும்படிக்கு த்ருஷ்டாந்தம். இவரொருகாலத்திலே ஆற்றாமையாலே “ காணவாராய் ” என்றுகூப்பிடுவது மொருபாசுரமுண்டு ; “ யாவர்நிகரகல்வானத்தே ” என்றுகளித்துச்சொல்லுவது மொருபாசுரமுண்டு; இவர்பாசுரத்தைக்கேட்ட குயில்களும் செவியொத்து அத்தாலே யிப்பாசுரத்தையேசொல்லும் ; ஆக இரண்டுபாசுரத்துக்கும் குயில்களாயிற்றுப் பிழிந்துவன. (குருகூர்நம்பி) “ ஊரும்நாடுமுலகமுந்தன்னைப்போல் ” என்றுசேதநருடைய வளவன்றிக்கே, திர்யக்குகளளவு மேலும்படியாயிற்று ஆழ்வாருடைய பூர்த்தியிருப்பது. (முயல்கின்றேனுன்றன்மொய்கழற்கன்பையே) உன்னுடைய ஸ்லாக்யமான திருவடிகளுக்கன்பையே முயல்கின்றேன் - அர்த்தியாநின்றேன். செய்கிறவடிமையால் பர்பாப்திபிறவாமையாலே, ‘ திருவடிகளிலே யெனக்கபிரிவேசம்வேணும் ’ என்றர்ந்திக்கிறாரிதே. “ என்னைத்தீமனங்கெடுத்தாய் நன்கென்செய்கேன் ” என்றாழ்வார்தாம் அவ்விஷயத்திலே தடுமாறினாற்போலே, பண்ணினவுபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரங் காணாமையாலே தடுமாறுகிறார்..... (கௌ)

அரும்பதம்.

“ ஆட்டிக்ககாதலடிமைப்பயனன்றே ” என்று தாமதுகூலராய் கைங்கர்யங்களைப்பண்ணிக்கொண்டிருக்க, ‘ பயனன்றுகிலும் பாங்கலராகிலும் ’ என்றதுஸந்திக்கக்கூடுமோவென்கிற சங்கையிலே அதுதன்னெஞ்சிப்படாமையாலே யருளிச்செய்கிறொன்று அவதாரிகை. (ஆழ்வார் இத்யாதி) தமக்கு - மதரகவிகளுக்கு, உபகாரத்தை என்றது - ‘ என்னெஞ்சுள்ளிறுத்தினான் ’ என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து ‘ இதுக்குமுன்பு ’ என்றது - ‘ பயனன்றுகிலும் ’ இத்யாத் யதுஸந்தானத்துக்கு முன்பென்றபடி. ‘ அவன்பண்ணின உபகார

௩௬ கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு.

ம்' என்றது-தன்பக்கலொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கப்பண்ணின உபகாரமென்றபடி முதலடியிட்டதாகத் தாற்றாமைக்கு ஹேதுதாம் பண்ணின அநுகூலாசரணம் சத்ருஸமல்லாமையாலே யத்தைப்பண்ணக்கூடாதென்று கருத்தி. ப்ரத்யுபகாரம் - ஸத்ருஸோபகாரம் ப்ரத்யுபகாரமில்லாமைக்கு சாஸ்த்ரங்காட்டினவநந்தரம் உபபத தியுங்காட்டுகிறார் (அவனிவனுக்கித்யாதி) தூர்க்கதிகண்டுபதேசிக் கைக்குப்பத்தியுங்காட்டுகிறார் (ஒருவன் இத்யாதி) அகம்-கருஹம். சங்காசமாதான பூர்வகமெடுத்த ப்ரதீகத்துக்கு தாத்பர்யம் (சனக் கு இத்யாதி) ஸ்வப்ரயோஜநயில்லாதேபோனாலும் அவன் ப்ரயோஜநமானாலும் சித்திக்கவேண்டாவோவென்று சங்கைக்குக்கருத்தி. 'செயல்நன்றாக' என்றது சாமாந்யமாகவிருக்கையாலே, ஆழ்வாருடையசெயலாலே என்று கீழருளிச்செய்து இவன்செயலை நன்றாகப்பண்ணியென்றர்த்தாந்தரம் (இவன்இத்யாதி) திருத்திஎன்றதுக்குத் திருநதாதவனாயும் திருத்தியென்றாய் வ்யாவர்த்தய பூர்வகமாக தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் "தீர்த்த" இத்யாதிவாக் யத்வயத்தாலே (இவையொன்றுமின்றிக்கேஎன்றது) ப்ராப்யமவனே என்றும் ப்ராபகமவனே என்றும் சொல்லுகிற அத்யவசாயங்களின்றிக்கே என்றபடி. 'கொள்வான்' என்றது கொள்ளுகைக்காகவென்று போராமைக்காக அநவயங்காட்டுகிறார் (பணிகொள்வான் இத்யாதி) செவியொத்து அத்தாலே-செவியாலே, பயிற்றுமை - அப்யசித்துச்சொல்லுகை. 'நம்பி' பததாத்பர்யம் (ஊரும்இத்யாதி) 'மொய்' ஸ்லாக்யதை. 'கழற்கு' என்றது சம்பந்தசாமாந்யவஷட்டியாய் விஷய விஷயீபாவணையிட்டு தாத்பர்யம் (செய்கிறஇத்யாதி)முன்பே அபிநிவேசமுண்டாயிருந்ததுவர் புற அத்தை பரார்த்திப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (என்னையித்யாதி)(க0)

பதினொன்றும்பாட்டு.

அன்பன் தன்னையடைந்தவர்கட்கெலா

மன்பன் தென்குருகூர்நகர்நம்பிக்

கன்பனும்மதுரகவிசொன்னசொல்

நம்புவார்பதிவைகுந்தங்காண்மினே.

ப்ரதிபதம்.

அன்பன்-ஈஸ்வரன் வாத்ஸல்யத்தையே நிரூபகமாகவுடையவன், தன்னை-தம்மை, அடைந்தவர்கட்கெலாம்- ஆஸ்ரயித்தவெல்லார்பக்கலிலும், அன்பன்-வாத்ஸல்யத்தையுடையான, தென்-ஸ்ப்ருஹணியமான, குருகூர்நகர்-திருநகரிக்கு, நம்பிக்கு - நிர்வா

கண்ணி நுண்சிறுத்தாம்பு.

⑫

ஹசரான் ஆழ்வாருக்கு. அன்பளும் - தாசகூதராய், மதுரகவி-
ஸ்ரீமதுரகவிகள், சொன்ன அருளிச்செய்த, சொல்-பாசுரங்களை,
கம்புவார்-தஞ்சமாக்கினைத்திருக்குமவர்களுக்கு. பதி-ய்யஸ்தவ்ய
தேசம், வைகுந்தம்-பரமபதமாக, காண்மின்-காணுங்கள்.....*

வ்யாக்யாநம்.

நிகமத்தில், இப்பரபந்தத்தையே தஞ்சமாக நினைத்
திருக்குமவர்களுக்காவாசபுமி பரமபதமென்கிறார்.

[illegible]

வுமன்றிக்கே ததீயரளவுமன்றிக்கே ஆசார்யவிஷயத்திலே
ஸக்தராய். தனக்குபுருஷார்த்தம் வேண்டியிருக்கில் பகவ
த்விஷயத்தைப் பற்றவமையும் ; அங்ஙன்தானுகந்ததன்றி
க்கே “ ஈஸ்வரனுகப்பே புருஷார்த்தம் ” என்றிருக்கில்
பாகவதர்களைப்பற்ற வமையும் ; “ ஜாதீகூடெத்யவெபி
தம் ” (ஜநீஷ்டூக்ஷணம்) “ பிபிபூணாஹிபாணவாஃ ”
(மயுஸ்ரணஃஷ்டூக்ஷணம்) என்று - பாண்டவர்களைத்தனக்கு
தாரகராகவிதே நினைத்திருப்பது ; ஈஸ்வரனோடு ஸ்ரீவை
ஷ்ணவர்களோடு வாசியற எல்லாருடையவுகப்பும் புருஷா
ர்த்தமென்றிருக்கி லாசார்யனைப்பற்ற வடுக்கும் ; “ ஆசா
ர்யவான் என்றாயிற்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுகப்பது ; ப்ரதம
த்திலே ஆசார்யன்தனக்கு அஞ்ஞாதஞ்ஞாபரமுகத்தாலே
ஸ்வரூபஞ்ஞாதத்தைப்பிறப்பித்து பகவத்ஸமாஸ்யணவே
ளையிலே புருஷகாரபூதனாய், தன்னுடைய அதுஷ்ட்டாநத்
தாலே யிவனைநல்வழியேகொண்டுபோய், ப்ராப்திதசையி
லும் சாத்யவிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கக்கடவனாய்
இப்படிபஹுமுகத்தாலே உத்தேஸ்யனாயிதே யிருப்பது.
மதுரகவிசொன்னசொல்) ஆழ்வாநாத்நாம்பசொன்ன
பாசாரம் தமக்கினிதாயிருக்கையாலேமதுரகவியென்கிறார்.
(சொன்னசொல்நம்புவார்பதிவைகுந்தங்காண்மினே) இ
னிதாயிருந்ததில்லையாகிலும், இப்ப்ரபந்தத்தைத்தஞ்சமா
க நினைத்திருக்கும்வர்களுக்கு வஸ்தவ்யதேசம் பரமபதம்.
ஆழ்வாருத்தேஸ்யரானால், திருநகரியன்றோ ப்ராப்யமாவ
தென்னில் ; திருநகரியில் * பொலிந்துநின்ற பிரானையு
ம், ஆழ்வாரானையுமா யிருபுரியாய்ச்செல்லும் ; அங்ஙன
ன்றிக்கே ஆழ்வாரானையேயாய்ச்செல்லும் பரமபதம் ; “ அ
டியார்நிலாகின்ற வைகுந்தமோ ” என்றும், “ வானவர்

நாடு” என்றுஞ்சொல்லக்கடவதிறே. நம்பிதிருவழுதி வள நாடுதாசர் “‘ நம்புவார்பதிவைகுந்தம்’ என்று-அவர்களி ருந்த தேசங்காண்பரமபதம்” என்றுசொல்லுவர் ; “ உ ரைக்கவல்லார்க்கு வைகுந்தமாகுந்தம் மூரொல்லாம்” என் னக்கடவதிறே ; “‘ கூரத்தாழ்வான்மகன் பிறந்தபின்பு ச ம்சாரமும் பரமபதமு மிடைச்சுவனைத்தள்ளி யொருபோ கியாபிற்றுக்காண்’ என்றுபெற்றிபணித்தார்” என்றுபிள் றோ யருளிச்செய்வர்.....(கக)

அரும்பதம்.

நிகமத்தில் ‘ நம்புவார்பதிவைகுந்தங்காண்மின் ’ என்றத் தைக்கடாசுதித்தவதாரிகை (நிகமத்தில் இத்யாதி)

அன்பன் என்றவிடத்தில் ப்ரீதியைவிஷயாதுருபமாக வாத் ஸல்யபரமாக வருளிச்செய்கிறார் (வாத்ஸல்யத்தைஇத்யாதி) அன் பன்றன்னையடைந்தவர்கள்-ஸ்ரீமஹாபாகவதர்கள். இங்கு ‘ அன்ப ன் ’ என்றதுபத்தன் என்றபடி, ‘நம்பி’ பதநாத்பர்யம் (அடியாரி த்யாதி) பகவானையும் பாகவதர்களையும்பற்றாமல் ஆழ்வார்விஷயத் திலன்பராவானென்னென்ன ‘அன்பன்’ ‘ தன்னையடைந்தவர்கட் கெலாமன்பன் நம்பிக்கன்பன் ’ என்கிறபதங்களைக்கடாசுதித்து இ வர்களுக்குண்டான பலதாரதம்யங்களை யருளிச்செய்கிறார். (தன க்கு என்றுதொடங்கி அஞ்சுவாக்யத்தாலே)

அவர்களுக்குகப்பாகவன்றிக்கே அவன்பண்ணின் வுபகார த்தாலும் பற்றவேண்டுமென்கிறார். (ப்ரதமத்தில் இத்யாதி) ‘சொ ல்நம்புவார்’ என்னுதே ‘சொன்ன’ என்கையாலே பலிதம் (இனி தாய் இத்யாதி) (இருபுரிபாவது) ஒருவன்முறுக்கு எதிர்முறுக்கு க்கு விபீதமாபிருக்கை, இங்கே நானே பரமபதம் என்றதுக்கு ஸம்வாதமாகவருளிச்செய்கிறார் (கூரத்தாழ்வானித்யாதி) (பெற் றிபணித்தார் என்றது) இங்கேயிருக்கச்செய்தேதானே அந்தவிபூ தியிலுபவத்தைப்பெற்றிபணித்தார், அங்குத்தையிலுபவம் இங்

சேகிட்டுகையர்லே இங்கேயிருந்தே அந்தவிபூதியை யுண்டாக்கி
னா; ஆசையாலேயொரு போகியாயிறறென்றபடி..... (கக)

ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

ஸ்ரீபெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு

ப்ரதிபத-வ்யாக்யாந அரும்பதங்கள்

முற்றிற்று.

மதுரகவியாழ்வார்.

வுமன்றிக்கே ததீயரளவுமன்றிக்கே ஆசார்யவிஷயத்திலே ஸத்தராய், தனக்குபுருஷார்த்தம் வேண்டியிருக்கில் பகவத்விஷயத்தைப் பற்றவமையும் ; அங்ஙன்தானுகந்ததன்றிக்கே “ ஈஸ்வரனுகப்பே புருஷார்த்தம் ” என்றிருக்கில பாகவதர்களைப்பற்ற வமையும் ; “ ஜாதீகாபெதூவபெதேதா ” (ஜநீஷ்டூக்ஷணம்) “ பிபிபாணாஹிபாணவாஃ ” (மஹாநிஷ்டாஹி) என்று - பாண்டவர்களைத்தனக்கு தாரகராகவிதே நினைத்திருப்பது ; ஈஸ்வரனோடு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு வாசியற எல்லாருடையவுகப்பும் புருஷார்த்தமென்றிருக்கி லாசார்யனைப்பற்ற வடுக்கும் ; “ ஆசார்யவான் என்றாயிற்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுகப்பது ; ப்ரதமத்திலே ஆசார்யன்தனக்கு அஞ்ஞாதஞ்ஞாபநமுகத்தாலே ஸ்வரூபஞ்ஞாதத்தைப்பிறப்பித்து பகவத்ஸமாஸ்யணவே னையிலே புருஷகாரபூதனாய், தன்னுடைய அநுஷ்டாநத்தாலே யிவனைநல்வழியேகொண்டுபோய், ப்ராப்திதசையிலும் சாத்யவிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கக்கடவனாய் இப்படிபஹுமுகத்தாலே உத்தேஸ்யனாயிதே யிருப்பது. மதுரகவிசொன்னசொல்) ஆழ்வாராத்நாம்சொன்ன பாசாரம் தமக்கினிதாயிருக்கையாலேமதுரகவியென்கிறார். (சொன்னசொல்நம்புவார்பதிவைகுந்தங்காண்மினே) இனிதாயிருந்ததில்லையாகிலும், இப்ப்ரபந்தத்தைத்தஞ்சமாக நினைத்திருக்குமவர்களுக்கு வஸ்தவ்யதேசம் பரமபதம். ஆழ்வாருத்தேஸ்யரானால், திருநகரியன்றோ ப்ராப்யமாவ தென்னில் ; திருநகரியில் * பொலிந்துநின்ற பிரானையு ம், ஆழ்வாரானையுமா யிருபுரியாய்ச்செல்லும் ; அங்ஙனன்றிக்கே ஆழ்வாரானையேயாய்ச்செல்லும் பரமபதம் ; “ அடியார்நிலாகின்ற வைகுந்தமோ ” என்றும், “ வானவர்

நாடி” என்றுஞ்சொல்லக்கடவதிறே. நம்பிதிருவழுதி வள நாடிதாசர் “நம்புவார்பதிவைகுந்தம்” என்று-அவர்களி ருந்த தேசங்காண்பரமபதம்” என்றுசொல்லுவர் ; “உ ளைக்கவல்லார்க்கு வைகுந்தமாகுந்தம் மூரொல்லாம்” என் னக்கடவதிறே ; “கூரத்தாழ்வான்மகன் பிறந்தபின்பு ச ம்சாரமும் பரமபதமு மிடைச்சுவரைத்தள்ளி யொருபோ கியாயிற்றுக்காண்” என்றுபெற்றிபணித்தார்” என்றுபிள் றோ யருளிச்செய்வர்.....(கக)

அரும்பதம்.

நிகமத்தில் ‘நம்புவார்பதிவைகுந்தங்காண்மின்’ என்றத் தைக்கடாக்கித்தவதாரிகை (நிகமத்தில் இத்தாதி)

அன்பன் என்றவிடத்தில் ப்ரீதியைவிஷயாதுருபமாக வாத் ஸல்யபரமாக வருளிச்செய்கிறார் (வாத்ஸல்யத்தைஇத்தாதி) அன் பன்றன்னையடைந்தவர்கள்-ஸ்ரீமஹாபாகவதர்கள். இங்கு ‘அன்ப ன்’ என்றதுபக்தன் என்றபடி. ‘நம்பி’ பதநாதப்பர்யம் (அடியாரி த்யாதி) பகவானையும் பாகவதர்களையும்பற்றாமல் ஆழ்வார்விஷயத் திலன்பராவானென்னென்ன ‘அன்பன்’ ‘தன்னையுடைந்தவர்கட் கெலாமன்பன் நம்பிக்கன்பன்’ என்கிறபதங்களைக்கடாக்கித்த இ வர்களுக்குண்டான பலதாரதம்யங்களை யருளிச்செய்கிறார். (தண க்கு என்றுதொடங்கி அஞ்சுவாக்யத்தாலே)

அவர்களுக்குப்பாகவன்றிக்கே அவன்பண்ணின் வுபகார த்தாலும் பற்றவேண்டுமென்கிறார். (ப்ரதமத்தில் இத்தாதி) ‘சொ ள்நம்புவார்’ என்னுதே ‘சொன்ன’ என்கையாலே பலிதம் (இனி தாய்இத்தாதி) (இருபுரிபாவது) ஒருவன்முறுக்கு எதிர்முறுக்கு க்கு விபரீதமாயிருக்கை. இங்கே தானே பரமபதம் என்றதுக்கு ஸம்வாதமாகவருளிச்செய்கிறார் (கூரத்தாழ்வானித்தாதி) (பெற் றிபணித்தார் என்றது) இங்கேயிருக்கச்செய்தேதானே அந்தவிபூ தியிலுபவத்தைப்பெற்றிபணித்தார், அங்குத்தையிலுபவம் இங்

௯0

கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு.

கேகட்டுகையாலே இங்கேயிருந்தே அந்தவிபூதியை யுண்டாக்
கூர்; ஆகையாலேயொரு போதியாயிற்றென்றபடி..... (கக

ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

ஸ்ரீபெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு

ப்ரதிபத-வ்யாக்யாந அரும்பதங்கள்

முற்றிற்று.

